

LIBRI I DYTË I SAMUELIT

Davidi merr vesh vdekjen e Shaulit dhe të Jonatanit

1¹⁻²Shauli kishte vdekur në betejën kundër filistenjve. Ndërkohë, Davidi i kishte mundur amalekasit dhe ishte kthyer në Ciklag. Pas dy ditësh, në qytet erdhi një burrë nga ushtria e Shaulit. Në shenjë vajtimi, ai kishte grisur rrobat dhe kishte hedhur dhe mbi kokë. Ra përmbys para Davidit. ³«Nga vjen?» – e pyeti Davidi.

«Nga fusha e betejës – iu përgjigj ai. – U kam ikur filistenjve.»

⁴«Si shkojnë punët atje? – u interesua Davidi. – Më trego gjithçka!»

«Ushtria jonë është shpartalluar dhe ka ikur – i tha njeriu. – Shumë veta janë vrarë. Edhe Shauli me Jonatanin kanë vdekur.»

⁵«Nga e di ti se Shauli dhe Jonatani kanë vdekur?» – e pyeti përsëri Davidi.

⁶Rastësisht hipa në malësinë e Gilboas – i tregoi lajmëtari. – Që andej e pushë se si qëndronte Shauli dhe se si ra mbi heshtën e tij. Koçitë e luftës të filistenjve mezi e arritën. ⁷Kur u kthye, më pa dhe më thirri t'i shkoja pranë. «Po, o zot» – i thashë. ⁸Pyeti: «Kush je ti?» dhe unë iu përgjigja: «Unë jam amalekas.» ⁹«Afrohu – më tha. – Më jep shtytjen e vdekjes. E ndiej që po më lënë forcat, megjithatë ende jam në jetë.» ¹⁰E pushë që ai nuk do ta duronte dot disfatën e tij. Prandaj u afrova dhe e vrava. Pastaj ia mora unazën rreth ballit dhe byzlykët e duarve. I kam sjellë me vete për të t'i dhënë. Ja ato, o zot!»

¹¹Kur dëgjoi këto Davidi, grisi rrobat. Kështu bënë edhe njerëzit që ishin pranë tij. ¹²Qanë dhe agjëruan për Shaulin, për Jonatanin dhe për të gjithë burrat e Izraelit që kishin rënë në betejë.

¹³Davidi e pyeti njeriun e ri që i kishte sjellë lajmin: «Nga rrjedh?»

«Jam bir i një emigranti amalekas» – iu përgjigj djaloshi.

¹⁴Davidi i bërtiti: «Si guxon ta vrasësh mbretin që ka emëruar vetë Zoti!»

¹⁵Ai thirri njërin prej njerëzve të tij dhe i dha urdhër: «Vrite!». Dhe ai e vrau. ¹⁶Davidi i kishte thënë amalekasit: «Jam i pafajshëm për vrasjen tënde. Ti vetë dhe vendimin, kur the: «Kam vrarë mbretin që ka emëruar vetë Zoti.»»

Kënga e vajtimit e Davidit

¹⁷Davidi filloi një këngë vajtimi për vdekjen e Shaulit dhe Jonatanit. ¹⁸Ajo quhet Kënga e Harkut dhe i takon përmbledhjes së epopeve. Davidi urdhëroi që ta mësojnë përmendsh të gjithë njerëzit e Judës:

¹⁹O Izrael! Vajto trimat e lavdishëm që kanë vdekur! Ata që ishin krenaria e që në male kanë mbetur!

²⁰Për këtë të mos marrin vesh në Gat e në Ashkelon! Në rrugët e tyre në heshtje të kaloni! Te mos gëzohen gratë e filistenjve! Të mos brohorasin bijat e atyre paganëve!

²¹Qofshi mallkuar, o lartësitë e Gilboas! Kurrë mos rëntë mbi ju as shiu, as vesa! Kurrë mos ju zbukurorshin pemët e gjelbërimi! Në atë vend ku u shtrinë mburojat e heronjve tanë, ku mburoja e Shaulit është përdhosur përgjithmonë, kurrë mos daltë as bar e as lule!

²²Kur shigjeta e harkut të Jonatanit qëllonte shenjën e saj dhe kur shpatën nga milli nxirrte Shauli për drejtësi, turma-turma binin përtokë armiqtë e tyre. ²³Të dashur dhe të nderuar, të pandarë në këtë jetë, Shauli dhe Jonatani – janë bashkë edhe në vdekje! Ata ishin më të shpejtë se shqiponja e shpejtë. Ata ia kalonin në forcë edhe luanit. ²⁴Ju, o gratë e Izraelit! Vajtojeni Shaulin! Ai ju dha rroba të purpurta e të çmueshme. Stoli të arta plot begati ju dhuroi! ²⁵Në luftë më trimat kanë rënë! Edhe Jonatani shtrihet atje në male! ²⁶Jonatan! Vëllai im! Shoku im më i mirë! Për ty vajtoj plot dhembje dhe hidhërim. Miqësia jote ishte për mua më e shtrenjtë se dashuria e gruas. ²⁷Vajto, o popull! Luftëtarët më të mirë kanë vdekur! Përgjithmonë në luftë kanë rënë trimat!

Davidi bëhet mbret mbi Judën, kurse Ish-Bosheti mbi Izraelin

2Me pas, Davidi e pyeti Zotin: «A duhet tani të hyj në njërin prej qyteteve të Judës për të banuar atje?»

«Ashtu bëj!» – i erdhi përgjigja. «Në cilin qytet duhet të hyj?» – pyeti përsëri Davidi. «Në Hevron» – iu përgjigj Zoti. ²Kështu, Davidi shkoi në Hevron. Të dyja gratë e tij, Ahinoamën prej Jizreelit dhe Avigailën, vejtashë e Navalit prej Karmelit, i mori me vete. ³E shoqëruan edhe njerëzit e çetës së tij, të cilët u ngulën bashkë me familjet e tyre në rrethinat e qytetit. ⁴Pastaj, në Hevron shkuan njerëzit e fisit të Judës, të cilët ia bënë kokën me vaj dhe e shuguruan Davidin mbret.

Kur dëgjoi se njerëzit e Javeshit e kishin varrosur Shaulin, ⁵⁻⁶Davidi u dërgoi lajmëtarë për t'u thënë: «Jua shpërbleftë Zoti me të mira atë që keni bërë për Shaulin, mbretin tuaj, duke e varrosur e duke ia bërë të gjitha shërbimet e fundit. Edhe unë nuk do t'ju harroj. ⁷Bëhuni trima dhe mos t'ju lëshojë zemra. Ju e keni humbur Shaulin, zotin tuaj, por ndërkohë, fisi i Judës më ka bërë mbretin e tij.»

⁸Komandanti i ushtrisë së Shaulit, Avneri, biri i Nerit, ishte tërhequr me Ish-Boshe-tin, ♦ birin e Shaulit, në Mahanaim. ♦♦ ⁹Atje e shpalli mbret mbi Izraelin. Mbretëria e tij shtrihej nëpër krahinat e Gileadit, Asherit, Jizreelit, Efraimit dhe Benjaminit. ¹⁰Ish-Bosheti ishte atëherë 40 vjeç. Ai mbretëroi për dy vjet.

Vetëm fisi i Judës ishte në anën e Davidit. ¹¹Davidi mbretëroi në Hevron për shtatë vjet e gjysmë si mbret i Judës.

♦ Emri i vërtetë ishte Ish-Baal (njeriu i Baalit), por këtë e kishin ndërruar në Ish-Boshet (*boshet* = turp). ♦♦ Kjo u bë geveri në mërgim, atje ku nuk kishin mundësi ta gjejnë filistenjtë sepse ata e kishin nën kontrollin e tyre Palestinën qëndrore.

Fillimi i luftës midis Judës dhe Izraelit

¹²Avneri shkoi me luftëtarët e Ish-Boshetit nga Mahanaimi deri në Givon. ♦ ¹³Edhe Joavi shkoi atje me luftëtarët e Davidit. Të dyja ushtritë u mblodhën pranë pellgut të Givonit. Njerëzit e Davidit u ulën në njërën anë të pellgut, kurse njerëzit e Ish-Boshetit në anën tjetër. ¹⁴Avneri i tha Joavit: «Unë mendoj që të rinjtë tanë mund të bëjnë dyluftim!» Joavi ra dakord. ¹⁵Dymbëdhjetë të rinj u paraqitën për Ish-Boshetin dhe fisin e Benjamineit dhe përballë tyre u vunë dymbëdhjetë luftëtarë të Davidit. ¹⁶Luftëtarët e kapën njëri-tjetrin për flokësh dhe secili e shpoi tjetrin në ijë me shpatë, kështu që të gjithë vdiqën njëkohësisht. Më vonë ky vend afër Givonit e mori emrin Helkat-Hacurim (Fusha e teheve).

¹⁷Kjo ngjarje u bë shkak për shpërthimin e një luftë të ashpër ndërmjet të dy reparteve dhe njerëzit e Davidit i shpartalluan njerëzit e Izraelit nën komandën e Avnerit. ¹⁸Tre bijtë e Zerujës, Joavi, Avishai dhe Asaheli, ishin pjesëmarrës në atë luftë. Asaheli, i cili ishte i shpejtë si gazelë, ¹⁹vrapoi pas Avnerit dhe nuk po i ndahej. ²⁰Avneri iu kthye e i thirri: «Ti je, Asahel?»

«Unë jam» – iu përgjigj djaloshi.

²¹«Kërko ndonjë tjetër për të ndjekur! – i tha Avneri. – Shiko ndonjërin prej këtyre të rinjve. Atyre mund t'u marrësh armët dhe koracën.» Por Asaheli nuk donte të hiqte dorë nga ndjekja e Avnerit.

²²Avneri e paralajmëroi edhe një herë: «Mos më ndiq më! Ndryshe do të më detyrosh të të vras! Atëherë nuk do t'i dal dot përpara syve vëllait tënd, Joavit.» ²³Por Asaheli nuk hoqi dorë. Atëherë Avneri e goditi aq fort me heshtën e tij në bark, sa që heshta i doli nga ana tjetër. Asaheli vdiq menjëherë. Kushdo që e pa të shtrirë, u ndal për një moment.

²⁴Joavi dhe Avishai vazhduan ta ndiqnin Avnerin. Në perëndim të diellit, ata kishin arritur kodrën e Amës, që gjendet në lindje të Giahut në rrugën nga Givoni për në shkretëtirë. ²⁵Njerëzit e Benjamineit u mblodhën rreth Avnerit dhe u vendosën me radhë të shtrënguara në lartësitë e një kodre. ²⁶Avneri i thirri Joavit: «A do të vazhdojmë ende kështu, duke u vrarë me njëri-tjetrin? A nuk e kupton që kjo mund të shkojë shumë larg e të përfundojë shumë keq? Jepu urdhër, pra, njerëzve të tu të mos i ndjekin më vëllezërit e tyre!»

²⁷«Mirë që e the këtë më në fund – iu përgjigj Joavi. – Ndryshe, betohem për Zotin që vepron, njerëzit e mi do t'i kishin ndjekur njerëzit e tu gjer nesër në mëngjes.» ²⁸Joavi i ra birit sinjalizues. Atëherë njerëzit e tij hoqën dorë nga ndjekja dhe nuk luftuan më kundër njerëzve të Izraelit.

²⁹Avneri dhe njerëzit e tij vazhduan marshimin e tyre duke ecur gjatë natës nëpër rrafshinën e Jordanit, kaluan lumin dhe u kthyen, nëpër grykën e Jabokut, në Mahanaim. ³⁰Kur Joavi i mblodhi njerëzit e tij rreth vetes, mungonin, përveç Asahelit, edhe 19 luftëtarë të tjerë. ³¹Prej njerëzve të Avnerit dhe atyre të Benjamineit ata kishin vrarë 360 veta. ³²E morën me vete Asahelin dhe e varrosën në Bet-Lehem në varrin e familjes së tij. Pastaj Joavi dhe njerëzit e tij marshuan gjatë tërë natës dhe në agim arritën në Hevron.

♦ Ish-Bosheti u zhvendos në jug për të sulmuar Davidin, por te Givoni Davidi e bllokoi përparimin e tij. Në betejën që vijoi Asaheli, vëllai i Joavit, vritet. Joavi betohet t'inëz për të marrë hak.

3 Pas kësaj, shpërtheu një luftë e gjatë ndërmjet përkrahësve të Shaulit dhe atyre të Davidit. Davidi fitoi gjithnjë e më shumë autoritet, ndërsa familja e Shaulit humbi shumë nga pushteti dhe ndikimi i saj.

Lista e bijve të Davidit

²Në Hevron Davidit i lindën njëri pas tjetrit djemtë që vijnë:

i parë që lindi ishte Amnoni – nëna e tij ishte Ahinohama nga Jizrëli;

³i dyti, Kilavi – nëna e tij ishte Avigaila, vejusha e Navalit nga Karmeli;

i treti, Avshalomi – nëna e tij ishte Maaha, e bija e mbretit Talmai nga Geshuri;

⁴i katërti, Adonija – nëna e tij ishte Hagita; i pesti, Shefatja – nëna e tij ishte Avitala; ⁵i gjashti Jitrani – nëna e tij ishte Egla.

Të gjithë këta i lindën Davidit në Hevron. ♦

♦ ndryshe nga Ish-Bosheti që s'kishte bij.

Grindja ndërmjet Ish-Boshetit dhe komandantit të tij, Avnerit

⁶Me zgjatjen e luftës ndërmjet përkrahësve të Shaulit dhe atyre të Davidit, Avneri i përforcoi pozitat e tij

dhe u bë figurë qëndrore nga ana e njerëzve të Shaulit.

⁷Një ditë, Ish-Bosheti e thirri Avnerin dhe i kërkoi llogari, sepse kishte fjetur me Ricipën, të bijën e Aljës, e cila kishte qenë një nga gratë e mbretit Shaul. ♦ ⁸Kur dëgjoji se për çfarë e akuzonin, Avneri u inatos shumë dhe thirri: "Për kë me merr ti mua, mos për ndonjë tradhtar të poshtër? Apo mos mendon se jam përkrahës i Judës? Unë po bëj çmos për ta ndihmuar dinastinë e Shaulit, familjen e tij dhe të gjithë miqtë e saj; po të ruaj ty, që të mos biesh në duart e Davidit – dhe ti më flet më këtë gjuhë për shkak të një femre! ⁹Më ndëshkoftë Perëndia, në qoftë se nuk bëj që të plotësohet tamam ajo, për të cilën u betua Davidi! ¹⁰Sepse Zoti ka thënë: «Do t'ia marr Shaulit mbretërinë dhe do ta bëj Davidin mbret mbi Izraelin dhe Judën, mbi mbarë vendin nga Dani deri në Beershevé!»

¹¹Ish-Bosheti, i tmerruar nga zemërimi i Avnerit, shtangu dhe nuk foli asnjë fjalë.

♦ [Kjo quhej pretendim për fronin.](#)

Avneri bën bisedime me Davidin

¹²Avneri dërgoi menjëherë lajmëtarë te Davidi në Hevron për t'i thënë: «Ti e di se kush e ka pushtetin këtu. Në qoftë se bën marrëveshje me mua, do të kaloj në anën tënde dhe do të kujdesem që mbarë Izraeli të të pranojë si mbret.»

¹³Davidi iu përgjigj: «Jam dakord, por me kusht që të sjellësh me vete Mihalën, bijën e Shaulit!» ¹⁴Në të njëjtën kohë Davidi dërgoi lajmëtarë tek Ish-Bosheti për t'i thënë: «Ma ktheni gruan time, Mihalën, të cilën e kam paguar me njëqind lafsha filiste!» ¹⁵Ish-Bosheti dërgoi njerëz ta merrnin Mihalën nga shtëpia e të shoqit, Paltielit, djalit të Laishit. ¹⁶I shoqi nuk donte të ndahej prej Mihalës, prandaj e ndoqi atë nga pas, duke qarë, deri në Bahurim. Atje Avneri e ndaloi dhe e urdhëroi të kthehej në shtëpi. Paltieli u bind dhe u kthye në shtëpi duke qarë.

¹⁷Më parë Avneri kishte folur me pleqtë e Izraelit dhe u kishte thënë: «Ka kohë që ju doni ta bëni Davidin mbretin tuaj. ¹⁸Tani është çasti më i përshtatshëm. Mos harroni se Zoti ka thënë: «Me anë të shërbëtorit tim, Davidit, do ta nxjerr popullin tim nga duart e filistenjve dhe do ta shpëtoj nga të gjithë armiqtë e tij.»

¹⁹Avneri foli edhe me njerëzit e fisit të Benjaminin. Pastaj shkoi në Hevron për t'i paraqitur Davidit mendimin e njerëzve të Benjaminin dhe të mbarë Izraelit.

²⁰Kur arriti Avneri në Hevron, i shoqëruar nga 20 njerëz, Davidi u shtroi një gosti të madhe. ²¹Pastaj Avneri i tha Davidit: «Unë do të shkoj tek të gjithë fiset e Izraelit dhe do të të shpall ty si zotin dhe mbretin e tyre. Ata do të bëjnë marrëveshje me ty dhe atëherë ti do të arrish kulmin e dëshirave të tua: do të jesh mbret mbi mbarë popullin.» Davidi e lejoi Avnerin të shkonte dhe ky u largua pa pengesë.

Joavi hakmerret kundër Avnerit

²²⁻²³Pak pasi u nis Avneri, në qytet u kthye Joavi me luftëtarët e Davidit, të cilët kishin bërë një inkursion. Ata kishin sjellë me vete plaçkë të madhe. Kur mori vesh se Avneri kishte qenë te mbreti dhe se ky e kishte lënë të ikte pa asnjë pengesë, ²⁴Joavi shkoi te Davidi e i tha: «Çfarë ke bërë? Avneri erdhi tek ti dhe ti e le të shkonte! ²⁵Ti duhet ta kuptosh! Ai ka ardhur vetëm për të të mashtruar dhe për të marrë vesh qëllimet e tua.»

²⁶⁻²⁷Joavi doli prej mbretit dhe dërgoi lajmëtarë të arrinin Avnerin dhe t'i thonin që të kthehej. Davidit nuk i tha gjë për këtë. Lajmëtarët e arritën Avnerin pranë sternës së Sirës dhe ai u kthye me ta në Hevron. Joavi e mori atë mënjanë dhe e çoi në pjesën e brendshme të portës së qytetit, gjoja sikur donte të bisedonte me të vetëm për vetëm. Por atje ia nguli shpatën në bark dhe Avneri vdiq. Kështu, Joavi ia mori hakun Avnerit për vrasjen e të vëllait, Asahelit.

Davidi veçohet nga vepra e Joavit

²⁸Kur Davidi mori vesh vrasjen e Avnerit, thirri: «Nuk jam fajtor për vdekjen e Avnerit! Zoti është dëshmitari im! Dënimi për këtë vepër të poshtër nuk duhet të bjerë kurrë mbi mua ose mbi pasardhësit e mi në fronin mbretëror! ²⁹Vetëm Joavi duhet të përgjigjet për këtë. Le ta paguajë ai dhe mbarë familja e tij. Ndër pasardhësit e tij le të ketë gjithnjë një njeri me lehtëri ose me plagë që i rrjedhin, një njeri që ecën me paterica, që vdes në luftë ose vuan nga uria.» ³⁰Por Joavi dhe Avishai donin ta vritnin Avnerin, sepse kishte vranë vëllanë e tyre, Asahelin, në betejën e Givonit.

³¹Davidi i dha urdhër Joavit dhe gjithë njerëzve të tij: «Grisni rrobat, mbulohuni me thes dhe vajtoni vdekjen e Avnerit!» Vetë mbreti ecte prapa arkivolit. ³²Avnerin e varrosën në Hevron. Davidi qau me zë të lartë pranë varrit të tij dhe të gjithë të tjerët qanë bashkë me të. ³³Pastaj këndoi një këngë vajtimi për Avnerin: «Përse u desh të vdisje si kriminel? ³⁴Duart e tua nuk ishin të lidhura, këmbët e tua nuk ishin në pranga! Përse pate një fund të tillë, o Avner, sikur të vranë papritur kriminelët.»

Kur e dëgjuan këtë vajtim, njerëzit qanë edhe më shumë. ³⁵Pastaj kërkuan ta bindnin Davidin të merrte pjesë në gostinë e vajtimit, por meqë dita ende nuk kishte mbaruar, ai u betua: «Më ndëshkoftë Perëndia, në qoftë se prek vetëm një copë, para se të perëndojë dielli!» ³⁶Të gjithë e panë se si e vajtonte mbreti. Kjo u pëlqeu shumë atyre. Me gjithçka që bëri për të nderuar Avnerin, Davidi pati miratimin e mbarë popullit.

³⁷Të gjithë të pranishmit e kuptuan se mbreti nuk kishte pasur të bënte me vrasjen e Avnerit. Ky lajm u përhap në të gjithë Izraelin. ³⁸Oborrtarëve të tij Davidi u tha: «A e kuptoni se sot në Izrael ka vdekur një njeri i rëndësishëm dhe i fuqishëm?»
³⁹Unë, vërtet jam mbret, por fuqia ime është tepër e dobët për t'i hedhur në gjyq. Nuk mund të matem me këta bij të Cerujës. I ndëshkoftë Zoti, siç e meritojnë, për veprën e tyre të poshtër!»

Ish-Bosheti vritet

4 Kur mori vesh se Avneri ishte vrarë në Hevron, Ish-Boshetin e lëshoi zemra. Gjithkush në Izrael ishte i tronditur. ²Ish-Bosheti kishte në shërbim të tij, si prijës çetash për inkursione, dy vëllezër; Baanën dhe Rehavin. Ata ishin bijtë e Rimonit dhe rridhnin nga Beeroti, që bën pjesë në territorin e fisit të Benjaminit. ³Njerëzit e Beerotit ikën më vonë në Gitajim dhe atje banojnë si imigrantë edhe sot.
⁴Në këtë kohë jetonte edhe një nip i Shaulit, një bir i Jonatanit, me emrin Meriv-Baal. Ai i kishte të dyja këmbët të paralizuar. Kur vdiqën i ati dhe gjyshi i tij, Meriv-Baali ishte pesë vjeç. Atë ditë që arriti lajmi i vdekjes së tyre, mëndesha e mori në krahë dhe u nis për të ikur. Por, nga nxitimi, djali i ra nga duart. Që nga ajo ditë ai mbeti i paralizuar.
⁵Rehavi dhe Baana shkuan në shtëpinë e Ish-Boshetit. Ishte pisku i vapës dhe Ish-Bosheti po bënte gjumin e pasdrekës. ⁶Portieren e kishte zënë gjumi duke qeruar kokrrat e grurit, kështu që ata mund të hynin tinëz. ⁷⁻⁸Ata depërtuan deri në dhomën e Ish-Boshetit dhe e vranë. Ia prenë kokën për t'ia çuar mbretit David në Hevron. Për të arritur atje, ata ecën gjithë natën në rrugën që kalon nëpër rrafshinën e Jordanit.

Davidi veçohet nga vrasja

Kur erdhën te Davidi, të dy vëllezërit i thanë: «Ja koka e Ish-Boshetit! Sot zoti, mbreti ynë, është hakmarrë kundër Shaulit dhe pasardhësve të tij. Biri i njeriut që donte të të vriste, vdiq!»
⁹Por Davidi iu përgjigj: «Betohem për Zotin që vepron dhe që më shpëtoi nga të gjitha rreziqet, gaboheni!
¹⁰Lajmëtari që erdhi në Ciklag dhe më njoftoi për vdekjen e Shaulit, mendonte të më sillte një lajm të mirë, por urdhërova që ta arrestonin dhe ta vritnin. Ja shpërblimi për lajmin e tij! ¹¹Ç'mendoni ju, si duhet t'i trajtoj njerëzit e poshtër që vrasin, brenda në shtëpinë e tij, një njeri të ndershëm që është duke fjetur! Ju vë para përgjegjësisë për këtë vrasje! Ju do ta paguani me kokë!»
¹²Davidi u dha urdhër njerëzve të tij dhe ata i vranë Rehavin dhe Baanën. Pastaj ua prenë duart dhe këmbët dhe kufomat e tyre i varën pranë pellgut të Hevronit. Ndërsa kokën e Ish-Boshetit e vunë në varrin e Avnerit në Hevron.

Davidi bëhet mbret i Izraelit

(1 Kr. 11,1-9; 14,1-7)

5 Të gjitha fiset e Izraelit shkuan te Davidi në Hevron dhe i thanë: «Ne të gjithë i takojmë të njëjtit popull, si dhe ti! ²Që kur ishim nën mbretërimin e Shaulit, ti e udhëhiqje ushtrinë e Izraelit kur shkante në luftë. Dhe Zoti që atëherë të tha: «Ti je njeriu që do ta udhëheqësh dhe do ta mbrosh popullin tim, Izraelin. Ty të kam caktuar për këtë!»
³Pastaj, pleqtë e Izraelit zhvilluan bisedime me Davidin. Atje në Hevron, mbreti lidhi marrëveshje me ta dhe ata e thirrën Zotin për dëshmitar. Pas kësaj, ata ia bënë kokën me vaj dhe e shuguruan Davidin mbret mbi Izraelin.
⁴Kur u bë mbret, Davidi ishte 30 vjeç dhe mbretëroi 40 vjet; ⁵shtatë vjet e gjysmë në Hevron, si mbret i Judës dhe 33 vjet në Jerusalem, si mbret i Izraelit dhe i Judës.

Davidi pushton Jerusalem dhe e bën kryeqytetin e tij

⁶Pasi u bë mbret mbi Izraelin, Davidi shkoi me ushtarët e tij para dyerve të Jerusalem. Jevusait, që banonin atje, i thirrën: «Këtë kështjellë ti nuk do ta pushtosh dot! Edhe të verbërit dhe të paralizuarit do të t'ju pengojnë, që të mos hyni!» Ata ishin të sigurt që Davidi nuk do të depërtonte dot në qytetin e tyre. ⁷
⁹Davidi u tha njerëzve të tij: «Kush do të marrë guximin i pari t'i sulmojë jevusait? Ai duhet të futet në qytet nëpër kanalën nëntokësor të ujit. Le ta marrin vesh se si mund të tallen me mua këta qorra dhe paralitë! (Prandaj thuhet: «Të verbërve dhe të paralizuarve nuk u lejohet të hyjnë në Shtëpinë e Zotit!»). Në këtë mënyrë, Davidi arriti ta merrte qytetin e fortifikuar në malin Cion. Pas pushtimit, e bëri atë selinë e tij dhe ai u quajt «Qyteti i Davidit». Ai ia forcoi muret dhe e filloi këtë punë në anën e Millos. ♦
¹⁰Kështu, Davidi e forcoi edhe më pushtetin e tij dhe Zoti, Perëndia e Izraelit, e ndihmonte vazhdimisht.
¹¹Hirami, mbreti i Tirit, dërgoi një delegacion te Davidi. Ai e furnizoi Davidin me dru cedri për ndërtimin e pallatit të tij dhe dërgoi, edhe zdrukthëtarë e gurgdhendës, të cilët punuan për ndërtimin e pallatit. ¹²Nga kjo Davidi e kuptoi se atë e kishte bërë mbret mbi Izraelin Zoti dhe se Ai e kishte forcuar mbretërinë e tij. Zoti veprroi kështu, sepse e donte popullin e tij, Izraelin.

♦ grumbullim dheu për fortifikimin e qytetit, pranë kalimit që të çon në lagjen e Tempullit.

Lista e bijve të Davidit

¹³Pasi Davidi u shpërngul nga Hevroni deri në Jerusalem, mori gra të tjera e shemra dhe i lindën edhe më shumë djem dhe vajza.

¹⁴Djemtë që i lindën në Jerusalem, ishin: Shima, Shovavi, Natani, Solomoni, ¹⁵Jivhari, Elishua, Nefegu, Jafia, ¹⁶Elishama, Eljada dhe Elifeleti.

Davidi zbraps sulmet e filistenjve

(1 Kr. 14,8-17)

¹⁷Kur e morën vesh se Davidi ishte bërë mbret i Izraelit, filistenjtë mblodhën ushtrinë e tyre dhe u nisën kundër tij. Por Davidi e mori vesh këtë dhe u tërhoq në një fortesë malësore. ♦

¹⁸Filistenjtë pushtuan rrafshinën e Rafaimit. ¹⁹Atëherë Davidi pyeti Zotin: «A duhet t'i sulmoj? A do të më japësh fitoren?» «Sulmoji! – iu përgjigj Zoti. – Sigurisht që do të të jap fitoren.» ²⁰Davidi doli dhe i mundi filistenjtë. Me këtë rast ai tha: «Siç e thyen uji digën, ashtu edhe Zoti i ka thyer radhët e armiqve të mi.» Që atëherë ai vend ka marrë emrin Baal-Peracim (Zoti i thyerjes).

²¹Filistenjtë u tërhoqën në panik, duke lënë pas edhe shtatorët e idhujve të tyre, të cilat Davidi dhe njerëzit e tij i morën si trofe.

²²Pas njëfarë kohe, filistenjtë nisën luftën përsëri kundër Davidit. Ata e pushtuan përsëri rrafshinën e Rafaimit. ²³Edhe kësaj here Davidi e pyeti Zotin dhe ai iu përgjigj: «Mos i sulmo nga përpara, por kalo nga krahët e tyre dhe sulmoji nga prapa, pranë plepave. ²⁴Sapo të dëgjosh një fëshfërimë, si ajo e hapave, në majë të plepave, sulmo! Pikërisht atëherë unë po të shkoj përpara në betejë, për t'i mundur filistenjtë.»

²⁵Davidi ndoqi udhëzimin e Zotit. Ai i mundi filistenjtë dhe i zbrapsi nga Geva deri në Gezer.

♦ Do të jetë Adullam. David e pushtoi Jerusalemin vetëm dy vjet më vonë.

Në të vërtetë inkursione filiste e bindën Davidin se Jerusalemi duhet zënë për të siguruar krahinën përreth. Refaim ishte pak në jug të Jerusalemi, Në shek. X Izraeli u bë shteti më i fuqishëm në mbarë krahinën.

Davidi e sjell arkën e besëlidhjes në Jerusalem

(1 Kr. 13,1-14; 15,25-16,6.43)

6 Davidi mblodhi burrat e Izraelit, rreth 3.000 veta. ²Bashkë me ta, ai shkoi në Baala, në territorin e fisit të Judës, për të marrë arkën e besëlidhjes dhe për ta çuar në Jerusalem. Arka e besëlidhjes i është kushtuar Zotit, Perëndisë së Izraelit, që rri në fron përmbi engjëjt rojtarë. ³⁻⁴Atëherë arka ndodhej në shtëpinë e Avinadavit, lart mbi një sukë.

Arkën e vunë mbi një karrocë të re të papërdorur. Të dy bijtë e Avinadavit, Uza dhe Ahjo, e shoqëronin: Ahjo eci përpara karrocës. ⁵Për nder të Zotit, Davidi dhe burrat e Izraelit u ranë veglave muzikore prej druri qiparisi, lahutave dhe harpave, dajreve dhe cimbeleve.

⁶Kur arritën në lëmin e Nahonit, qetë e mbrehur u trembën dhe kishte rrezik ta përmbysnin karrocën. Uza shtriu dorën për t'u mbajtur fort pas Arkës. ⁷Atëherë, Zoti u zemërua me Uzën, sepse nuk i ishte afruar arkës me respektin e duhur, dhe bëri që të vdiste në vend. ♦

⁸Davidi u trondit, kur e pa që Zoti i kishte marrë jetën Uzës. Prandaj, që nga ajo kohë ky vend quhet Përec-Uza (Rrëmbimi i Uzës).

⁹Davidit i hyri frika nga Zoti. 'A mund të guxoj e ta marr unë arkën e Zotit?' – tha me vete. ¹⁰Vendosi të mos e çonte arkën në Jerusalem, por ta linte në shtëpinë e Oved-Edomit, që rridhte nga Gati. ¹¹Atje arka e besëlidhjes qëndroi për tre muaj.

Zoti e bekoj Oved-Edomin dhe mbarë shtëpinë e tij. ¹²Kur mori vesh këtë, arka e besëlidhjes i kishte sjellë lumturi dhe lulëzim familjes së Oved-Edomit, mbreti u gëzua dhe vendosi ta marrte arkën në Jerusalem.

¹³Mbajtësit e arkës sapo i kishin hedhur gjashtë hapat e parë pa ndonjë të papritur, kur Davidi urdhëroi që të ndalonin dhe i kushtoi Zotit si shenjë mirënjohjeje, një dem dhe një viç të majmë.

¹⁴Kur u nisën përsëri, Davidin e kapi entuziazmi dhe e shoqëroi arkën me një valle të tërbuar. Ishte veshur vetëm me një përparëse priftërore. ¹⁵Me brohoritje dhe duke u rënë borive, Davidi dhe njerëzit e Izraelit e futën arkën e besëlidhjes në Jerusalem.

♦ Zoti nuk mund të manipulohet. Dal 25,12-15 dhe Kr/Nr 4,5 – 6,15) përcakonte se arkën e besëlidhjes duhej ta mbanin vetëm levitët. Davidi nuk e respektonte këtë udhëzim, por ndiqte zakonet e filistenjve. Është kuptimplotë që Shauli kurrë nuk i kushtoi vëmendje arkës dhe fyente edhe profetët edhe priftërinjtë. Ai ishte para së gjithash pragmatist, e jo njeri religjioz.

Çfarë kupton Davidi me nder

¹⁶Kur arka arriti në qytetin e Davidit, Mihala, gruaja e Davidit, po qëndronte në dritare. Asaj nuk i pëlqeu mënyra se si mbreti kërceu për nder të Zotit, prandaj e përbuzi Davidin. Iu duk pa vend që mbreti u vërtet në valle për nder të Zotit dhe e përbuzi.

¹⁷Arkën e çuan në Tendën që kishte ngritur Davidi posaçërisht për këtë qëllim dhe e vunë në vendin e caktuar. Mbreti i kushtoi flijime përkushtimi dhe theri kafshë për gostinë e flijimit. ¹⁸Pastaj, ai e bekoji popullin në emrin e Zotit. ¹⁹Të gjithë ata që ishin të pranishëm, burra dhe gra, para se të merrnin rrugën për t'u kthyer në shtëpitë e tyre, morën secili nga një pite dhe nga një racion hurmash dhe rrushi të thatë.

²⁰Edhe Davidi shkoi në shtëpi për të përshëndetur familjen e tij. Mihala i doli përpara dhe i tha: «Mbreti i Izraelit sot e ka ulur veten shumë poshtë! Ai nuk pati turp dhe u zhvesh para grave të shërbëtorëve të tij, njëlloj siç bën vetëm llumi i shoqërisë!» ²¹Por Davidi iu përgjigj: «E kam bërë për nder të Zotit! Ai ia mori mbretërinë atit tënd dhe familjes së tij dhe më bëri mua udhëheqës të popullit të tij. Prandaj edhe në të ardhmen do të vallëzoj e do të kërcëj për nder të tij ²²dhe do ta poshtëroj veten edhe më shumë se kësaj here. Unë do ta përçmoj veten, por gratë, që sipas mendjes sate duhet të më përbuzin, do ta kuptojnë këtë e do të më nderojnë.»

²³Dhe Mihala mbeti beronjë tërë jetën e saj. ♦

♦ [Ajo e përqeshi Davidin, sepse s'donte të dinte për aspektin fetar të vallëzimit të tij. Dardha nën dardhë bie. Fëmija e saj do të kishte qenë trashëgimtar i fronit. Kështu, pasardhësit e Shaulit do të përjashtohen nga trashëgimi i fronit.](#)

Premtimi i një mbretërie të përjetshme

(I Kr. 17,1-15)

7Mbreti David jetonte në paqe në pallatin e tij. Zoti i mbante të gjithë armiqtë larg tij. ²Një ditë mbreti i tha profetit Natan: «Unë banoj në këtë pallat prej dru cedri, kurse arka e besëlidhjes qëndron në një tendë. A është në rregull kjo gjë? Si mendon ti?» ♦

³«Atë që ke ndër mend, bëje! – iu përgjigj Natani. – Zoti do të të ndihmojë.»

⁴Por natën tjetër Zoti i tha Natanit: ⁵«Shko te shërbëtori im, Davidi dhe njoftoje: Zoti të thotë: «Ke ndër mend të më ndërtosh një shtëpi, ku mund të banoj?» ⁶Që nga koha kur i kam çliruar izraelitët nga Egjipti, nuk kam pasur asnjë tempull për të banuar. Përkundrazi, i kam shoqëruar ata në një tendë. ⁷Asnjërit prej njerëzve që bëra gjykatës dhe udhëheqës të popullit tim nuk i kam thënë: 'Përse nuk më ndërtoni një shtëpi prej cedri?»

⁸Prandaj lajmëroje shërbëtorin tim, Davidin: «Perëndia, Zoti i botës, të dërgon fjalë e të thotë: 'Të kam nxjerrë nga kopeja e deleve dhe të kam bërë sundimtar të popullit tim. ⁹Për gjithçka që ke ndërmarrë, të kam ndihmuar dhe i kam asgjësuar të gjithë armiqtë e tu. Të kam bërë të njohur dhe tani ti radhitesh me më të mëdhenjtë e botës. ¹⁰Popullit tim i kam dhënë vendbanim, një vend ku mund të jetojë i sigurt. Askush nuk do të mund ta shtypë më, si dikur, popullin tim, ¹¹kur emërova gjyqtarë mbi të. Edhe ty do të të jap paqen dhe do të bëj që armiqtë e tu të qëndrojnë larg teje. Ti nuk do të më ndërtosh asnjë shtëpi, por unë do të të ndërtoj ty një shtëpi (dinasti). ¹²Kur të mbarojë afati yt dhe të vdesësh, do të bëj që njëri prej bijve të tu ta trashëgojë fronin tënd mbretëror. ¹³Ai do të më ndërtojë një shtëpi dhe unë do t'i jap qëndrueshmëri të përhershme sundimit të tij. ¹⁴Unë do të jem ati i tij dhe ai do të jetë biri im. Nëse ai bën keq, do ta ndëshkoj rëndë, ¹⁵por ndihmën time nuk do t'ia heq, siç bëra me Shaulin. Atë e mohova dhe të bëra ty mbret. ¹⁶Në të ardhmen, gjithnjë do të qëndrojë në fron një nga pasardhësit e tu. Dinastia jote do të qëndrojë përgjithmonë.» ♦

¹⁷Natani i tregoi Davidit gjithçka që i kishte thënë Zoti. ¹⁸Atëherë mbreti hyri në Tendën e shenjtë, ra në gjunjë dhe iu lut Zotit: «O Zot, Perëndia ime! Nuk jam i denjë për gjithë këto ndere që m'i ke bërë mua dhe familjes sime. ¹⁹E tani ti do të bësh edhe më, o Zot, Perëndia ime! Ti ke bërë premtime që u vlejné pasardhësve të mi më të largët. Kështu është karta jote për njerëzimin. ²⁰Nuk kam nevojë të të them gjë tjetër, o Zot. Ti i di mendimet e mia më të fshehta. ²¹Meqë më ke emëruar dhe më do, unë e di se ti do të bësh gjithçka, për të cilën më ke premtuar. ²²O Zot, Perëndia ime, sa i madh që je! Askush nuk është si ti! Gjithçka që kemi dëgjuar deri tani vërteton se nuk ka perëndi tjetër përveç teje. ²³E cili popull në botë është si populli i Izraelit? Në ç'vënd, vallë, një perëndi e çliroi popullin e vet nga skllavëria për ta bërë pronën e tij? Ti ke bërë për popullin tënd vepra të mrekullueshme që të ngjallin frikë, kështu që emri yt i madh është bërë i njohur në mbarë botën. Popullin tënd e ke nxjerrë prej Egjiptit dhe ke larguar nga rruga e tij popuj të tjerë dhe perëndi të tjera. ²⁴Ti e ke bërë Izraelin përgjithmonë popullin tënd, o Zot, dhe je bërë Perëndia e tij. ²⁵Tani bëj që të realizohet përgjithmonë ajo që më ke premtuar mua dhe popullit tim!» ²⁶Atëherë nami yt do të lavdërohet në jetë të jetëve dhe do të këndohet: «Zoti i mbarë botës është Perëndia e Izraelit.» Gjithashtu, bëj që të qëndrojë përgjithmonë dinastia ime. ²⁷O Zot, ti, Perëndia e Izraelit! Guxoj të të lutem kështu, sepse m'i ke zbuluar të gjitha këto mua, shërbëtorit tënd, dhe më ke premtuar se do t'i bësh pasardhësit e mi mbretër. ²⁸Ti, o Zot, je Perëndia e vërtetë dhe e mban premtimin. Ti ma ke bërë këtë premtim madhështor. ²⁹Prandaj të lutem, bekoje dinastinë time dhe bëj që të rrijë gjithnjë në fronin tim njëri prej pasardhësve të mi. Ti, o Zot, ke premtuar për këtë, prandaj dinastia ime do të jetë e bekuar përgjithmonë.» ♦

♦ [Ky incident do të ketë ndodhur nga fundi i mbretërimit të tij. Dinastia e tij duhej të vazhdonte për katër shekuj, por](#)

pas mërgimit pasardhësit kurrë nuk e rifituan fronin. Kështu ky premtim plotësohet në fund me ardhjen e Mesisë, Jezusit (shih Lk 1,34-35).

Davidi nënshtron popujt fqinjë

(1 Kr. 18,1-17)

8 Disa kohë më vonë ♦ Davidi sulmoi përsëri filistenjtë, i mundi dhe e hoqi përfundimisht sundimin e tyre mbi territorin e Izraelit.

²Pastaj ai mundi moavasit. Robërit që zuri u detyruan të shtriheshin përtokë dhe ai vriti dy në tri veta. ♦♦ Davidi i bëri moavasit nënshtetas të tij dhe i detyroi të paguanin haraç rregullisht.

³Davidi mundi edhe Hadad-Ezerin, birin e Rehovit, mbretin e Covës në Siri. Ai e sulmoi atë kur ky po mundohej të rimerrte territorin e Eufratit të sipërm. ⁴David i plaçkiti atij 1.000 karroca dhe zuri rob 1.700 karrocierë ♦♦♦ dhe 20.000 këmbësorë. Prej kuajve të karrocave, mbajti për vete 100 çifte; të tjerëve urdhëroi që t'u pritnin dejtë.

⁵Sirianët e Damaskut u futën në luftë kundër Davidit, për t'i ardhur në ndihmë Hadad-Ezerit. Por Davidi i mundi edhe ata duke vrarë 22.000 veta. ⁶Vuri trupa pushtuese në qytetin e tyre, banorët i bëri nënshtetas të tij dhe i detyroi t'i paguanin haraç rregullisht. Zoti e ndihmoi Davidin dhe bëri që t'i shkonte mbarë gjithçka që ndërmori. ⁷Davidi plaçkiti edhe mburojat e arta që kishin mbajtur oficerët e lartë të Hadad-Ezerit dhe urdhëroi që t'i çonin në Jerusalem. ⁸Në qytetet Tevah dhe Berotai, që i takonin mbretërisë së Hadad-Ezerit, Davidi shtiu në dorë një sasi të madhe bakri.

⁹Kur mori vesh se Davidi e kishte asgjësuar tërë ushtrinë e Hadad-Ezerit, ¹⁰mbreti Toi i Hamatit dërgoi birin e tij, Hadoramin, te mbreti David. Ai e përshëndeti dhe e uroi me rastin e fitores së tij. Vetë Toi kishte luftuar herë pas here kundër Hadad-Ezerit. Hadorami i dhuroi Davidit sende prej ari, argjendi dhe bakri. ¹¹⁻¹²Mbreti David të gjitha këto sende ia dhuroi shenjtërores së Zotit. Ai bëri të njëjtën gjë edhe me sendet prej ari e argjendi, që kishte marrë si plaçkë luftime gjatë fushatave të tij kundër edomasve, moavasve, amonasve, filistenjve dhe Hadad-Ezerit.

¹³Davidi u bë i njohur gjithnjë e më shumë. Pas fushatës së tij fitimtare kundër Sirisë, në Luginën e kripës vrau 18.000 edomas. ¹⁴Në mbarë krahinën e Edomit emëroi guvernatorë dhe banorët e tij i bëri nënshtetas të tij. Zoti e përkrahte vazhdimisht dhe bëri që t'i shkonte mbarë gjithçka që ndërmori.

♦ Disa prej këtyre ngjarjeve do të kenë ndodhur në fillim të mbretërimit të Davidit, por autori i vë këtu për të treguar se si Zoti i plotëson premtimet e tij. ♦♦ Do të jetë për shkak të një tradhtie të paparë, sepse më parë moavasit ishin treguar miqësorë me Davidin. ♦♦♦ Çdo karrocë kishte disa luftëtarë.

Nëpunësit më të lartë të Davidit

¹⁵Si mbret mbi mbarë Izraelin, Davidi ndau drejtësinë me paanësi për të gjithë popullin e tij. ¹⁶Joavi, biri i Cerujës, ishte komandanti suprem i ushtrisë. Joshafati, biri i Ahiludit, ishte kryeministër. ¹⁷Cadoku, biri i Ahituvit, dhe Ahimeleku, biri i Avjatarit, ishin priftërinj. Seraja ishte protokollisti shtetëror. ¹⁸Benaja, biri i Jojadait, ishte komandanti i rojës personale të Davidit. Edhe bijtë e Davidit ishin priftërinj.

Davidi kujdeset për pasardhësit e Shaulit

9 Një ditë Davidi pyeti: «A jeton më ndonjë njeri prej familjes së Shaulit? Dëshiroja t'i bëja një nder ♦ për hir të shokut tim, Jonatanit.»

²Iu kujtua një shërbëtor i besuar i familjes së Shaulit me emrin Civa, të cilin kërkoi që t'ia sillnin.

«Ti je Civa?» – e pyeti Davidi.

«Po – iu përgjigj ai. – Me çfarë mund t'ju shërbej?»

³«A jeton ende ndonjë pjesëtar i familjes së Shaulit? – e pyeti mbreti. – Dëshiroja t'i bëja një nder, siç i kam premtuar Zotit.»

«Ende jeton një bir i Jonatanit – iu përgjigj Civa. – Ai i ka të dyja këmbët të paralizuara.»

⁴«Ku është ai?» – pyeti mbreti.

«Në Lo-Davar, ♦♦ në shtëpinë e Mahirit, birit të Amielit» – iu përgjigj Civa.

⁵Mbreti David dërgoi njerëz për ta marrë birin e Jonatanit.

⁶Kur arriti në pallat, Meriv-Baali, biri i Jonatanit dhe nipi i Shaulit, u përkul thellë dhe plot respekt para Davidit.

«Pra, ti je Meriv-Baali!» – e pyeti Davidi.

«Jam shërbëtori yt i përlulur!» – iu përgjigj ai.

⁷«Mos ki frikë – i tha Davidi. – Kam qëllime të mira ndaj teje. Për hir të Jonatanit, do të ta kthej gjithë pronën tënde tokësore, që dikur i takonte stërgjyshit tënd, Shaulit. E ti do të hash përgjithmonë në tavolinën time.»

⁸Meriv-Baali ra përsëri përmbys e tha: «Unë nuk jam i denjë për mëshirën tënde, sepse nuk vlej më shumë se një qen i ngordhur.» ⁹Por mbreti thirri Civën dhe i tha: «Meriv-Baalit, nipit të zotit tënd, do t'i jap gjithçka që i takonte Shaulit dhe familjes së tij. ¹⁰Ti, bashkë me bijtë dhe shërbëtorët e tu, duhet t'ia

punoni fushat dhe t'ia mblidhni të korrat, që zoti yt të ketë mjete për jetesë. Por ai vetë do të ulet gjithnjë në tavolinën time.»

Civa kishte pesëdhjetë djem dhe njëzet shërbëtorë. ¹¹⁻¹³Ai iu përgjigj: «Do të bëj gjithçka ashtu siç urdhëroi zoti dhe mbreti im!» Kështu, të gjithë pjesëtarët e familjes së Civës u bënë shërbëtorë të Meriv-Baalit. Vetë Meriv-Baali u vendos në Jerusalem dhe çdo ditë hante në tavolinën e mbretit, si të ishte bir i tij. Meriv-Baali kishte një djalë të vogël me emrin Miha, megjithëse vetë i kishte të dyja këmbët të paralizuara.

♦ fjjf. të tregoj mëshirë ose mirësi: *hesed* – besnikëra ndaj besëlidhjes. Kjo tregon pasojat dytësore të besëlidhjes: fëmijët trajtohen mirë për hir të prindërve (khs. 1 Kor 7,14).

♦♦ pranë Mahanaimit, kryeqytetit të Ish-Boshetit, ku po shihej.

Mbreti amonas fyen lajmëtarët e Davidit

(1 Kr. 19,1-19)

10 Pas disa kohësh vdiq mbreti amonas Nahashi dhe biri i tij, Hanuni, u bë mbret. ²Davidi mendoi: «Me atin e tij kisha marrëdhënie të mira; dua të vazhdoj kështu edhe me birin e tij.» ♦ Kështu, dërgoi lajmëtarë te Hanuni për t'i shprehur ngushëllimet e tij.

Kur lajmëtarët arritën në vendin e amonasve, ³udhëheqësit e amonasve i thanë mbretit: «Ti mendon se Davidi ka dërguar lajmëtarët e tij vetëm për të nderuar atin tënd dhe për të t'ë shprehur ngushëllimet e tij? Me siguri ai do të zbulojë të fshehtat e kryeqytetit tonë, për ta pushtuar.» ⁴I nxitur nga këto fjalë, Hanuni urdhëroi t'i kapnin të dy lajmëtarët e Davidit, t'ua rruanin mjekrën nga njëra anë dhe t'ua grisnin rrobat deri në të ndenjura. Pastaj i ktheu mbrapsht.

⁵Lajmëtarët e ndienin veten aq të turpëruar, saqë nuk guxonin të ktheheshin në Jerusalem. Ata i dërguan fjalë Davidit për t'i treguar çfarë u kishte ndodhur. «Rrini në Jeriho gjersa t'ju rritet përsëri mjekra. Vetëm atëherë mund të ktheheni» – i urdhëroi Davidi.

♦ Ky kapitull jep lidhje me kapitullin që vjen pas, sepse edhe Urija hitasi po luftonte në këto fushata. Sirianët do të gëzoheshin të kenë amonasit si shtet tampon kundër Izraelit, por doli që Davidi i mundi të dy, dhe e zgjatësoi hegjemoninë e tij deri tek Eufrati, dhe kështu e plotësoi profecinë rreth përmasave të kufive të Izraelit. Duket qart se Davidi kishte lidhur marrëdhënie me Nahashin në bazë të armiqësisë së dyanshme ndaj Shaulit.

Fitorja mbi aleancën e amonasve dhe të sirianëve

⁶Kur amonasit e kuptuan se e kishin fyer rëndë Davidin, rekrutuan 20.000 sirianë nga Bet-Rehovi dhe nga Cova, si dhe 12.000 veta nga Tovi dhe mbretin e Maahës me 1.000 veta. ⁷Davidi i mori vesh këto përgatitje dhe i dha urdhër Joavit t'i vihej përballë ushtrisë armike. ⁸Amonasit zunë vend para portës së kryeqytetit të tyre, Rabës, ndërsa sirianët nga Cova dhe Bet-Rehovi, si dhe mercenarët nga Tovi dhe Maaha, u radhitën për luftë larg, në fushë të hapur.

⁹Kur Joavi pa se armiqtë e kërcënonin nga të dyja anët, zgjodhi njerëzit e tij më të mirë për t'iu kundërvënë sirianëve. ¹⁰Trupat e tjera duhej të luftonin kundër amonasve, nën komandën e vëllait të tij, Avishait. ¹¹Joavi i tha Avishait: «Në qoftë se sirianët më zbrapsin, eja e më ndihmo! E në qoftë se ti duhet të zbrapsesh para amonasve, do të të vij unë në ndihmë. ¹²Mos e lësho veten të provokohesh nga epërsia e armikut. Le të luftojmë si trima dhe të palëkundur për popullin tonë dhe për qytetet e Perëndisë sonë. Zoti do të na japë atë zgjidhje që i pëlqen.»

¹³Joavi me njerëzit e tij përparuan dhe sirianët morën arratinë. ¹⁴Kur e panë këtë, edhe amonasit u tërhoqën para Avishait dhe u mbyllën në qytetin e tyre. Atëherë Joavi e ndërpreu luftën dhe u kthye në Jerusalem.

¹⁵Kur e kuptuan se ishin mundur, sirianët mblodhën trupat e tyre. ¹⁶⁻¹⁷Mbreti Hadad-Ezer urdhëroi që të mblidheshin trupa të reja siriane nga ana tjetër e Eufratit. Në komandën e Shofahut, komandantit të përgjithshëm të Hadad-Ezerit, ato shkuan në Helam. Kur mori vesh këtë, Davidi mblodhi të gjithë izraelitët e aftë për luftë. Me ta kaloi Jordanin dhe iu afrua sirianëve në Helam. Atje u zhvillua një luftë e ashpër. ¹⁸Izraelitët e shpartalluan ushtrinë siriane. Davidi dhe njerëzit e tij vranë 700 karrocierë dhe 4.000 këmbësorë. Vetë komandanti sirian, Shofahu, u plagos rëndë dhe vdiq në fushën e betejës.

¹⁹Pas kësaj disfatë të Hadad-Ezerit, të gjithë mbretërit që kishin qenë vasalë të tij, bënë paqe me izraelitët dhe iu nënshtuan atyre. Edhe sirianët nuk guxuan më t'i ndihmonin amonasit.

Mbreti shkel kurorën

11 Pranverën tjetër, në kohën kur mbretërit, zakonisht, organizonin sulme kundër armiqve të tyre, Davidi e dërgoi ushtrinë e Izraelit për të sulmuar amonasit. Në krye të luftëtarëve ai vuri Joavin, komandantin e tij të përgjithshëm. Ata e shkretuan vendin e amonasve dhe rrethuan qytetin Raba. Ndërkohë, Davidi rrinte në Jerusalem.

²Një pasdreke vonë, Davidi u ngrit nga pushimi i tij i mesditës dhe po ecte poshtë e lart në tarracën e pallatit të tij. Duke shëtitur, i ra në sy në oborrin e shtëpisë fqinjë një grua që po lahej. Ajo ishte e bukur.

³Davidi urdhëroi që të merrnin vesh se kush ishte.

«Ajo është Batsheva, – i thanë, – e bija e Amielit dhe gruaja e hitasit Urija.» ⁴Davidi dërgoi lajmëtarë tek ajo që t'ia sillnin në pallat. Ajo shkoi dhe ai fjeti me të. Ajo sapo kishte mbaruar pastrimin e caktuar (nga Ligji) pas atyre të muajit. ♦ Pastaj Batsheva u kthye në shtëpi.

⁵Kur Batsheva e kuptoi se ajo kishte mbetur shtatzënë, lajmëroi Davidin. ⁶Ai i dërgoi fjalë Joavit: «Më sill hitasin, Urijën!».

Joavi e zbatoi menjëherë urdhrin e mbretit. ⁷Kur u paraqit Urija, Davidi kërkoi që ta informonte për rrethimin, për gjendjen e ushtrisë dhe për komandantin e saj, Joavin. ⁸Pastaj ai i tha Urijës: «Shko tani në shtëpi dhe pusho pak! ♦♦ » Kur u largua Urija, Davidi urdhëroi t'i dërgonin dhurata. ⁹Por Urija nuk shkoi në shtëpi. Ai shkoi te rojtarët në hyrjen e pallatit dhe atje kaloi natën.

¹⁰Kur e mori vesh këtë gjë, Davidi e pyeti: «Përse nuk shkove në shtëpi? Ke bërë rrugë të gjatë.» ¹¹Urija iu përgjigj: «Burrat e Izraelit dhe të Judës janë në fushë, madje as arka e besëlidhjes nuk ka tendë që ta mbulojë; komandanti im Joavi dhe oficerët e tij fushojnë në dhe të zhveshur. E unë duhet të shkoj në shtëpi, të ha e pi dhe të fle me gruan time? ♦♦♦ Për kokën time; këtë nuk do ta bëj!» ¹²«Rri këtu edhe një ditë – i tha Davidi. – Nesër do të të liroj.»

Urija ndenji edhe një ditë në Jerusalem. ¹³Të nesërmen, Davidi e ftoi në tryezën e tij. Ai e dehu, por në mbremje Urija përsëri nuk shkoi në shtëpi. Ai fjeti përsëri te rojtarët e pallatit.

♦ Kështu fëmija do të jetë qartë i Davidit. ♦♦ fff. laji këmbët: ndoshta aludim për ritualin që ta lironte nga ky betim ♦♦♦
Ushtarët ishin përbetuar në fillim të fushatës të hiqen dorë nga marrëdhëniet me gratë. Një prej burrave të fuqishëm të Davidit (23,34 and 1 Kr 3,5 ku quhet Amiel). Gruaja e Uriisë ishte ritur në një familje ushtarake, kurse duket qartë se Urija ishte martuar mirë në shoqërinë izraelite.

..dhe pasojat i rregullon me vrasje

¹⁴Mëngjesin tjetër, Davidi shkroi një letër për Joavin dhe ia dha Urijës për t'ia çuar. ¹⁵Letra thoshte: «Vëre Urijën atje ku lufta është më e ashpër! Pastaj tërhiquni papritur, në mënyrë që ai të vritet.» ¹⁶Në kohën e rrethimit Joavi e vuri Urijën në vendin ku kundërshtarët kishin ushtarët më trima. ¹⁷Njëherë të rrethuarit dolën jashtë për mësymje. Disa prej ushtarëve të Davidit gjetën vdekjen. Edhe Urija u vra.

¹⁸Joavi e njoftoi Davidin për zhvillimin e betejës. ¹⁹Ndër të tjera, ai e porositi lajmëtarin: «Kur t'ia kesh treguar gjithë rrjedhën e ngjarjeve, ²⁰ndoshta mbreti do të zemërohet dhe do të të pyesë: «Pse i jeni afruar aq shumë qytetit? A nuk e dinit ju se qëllohet që nga muret? ²¹Apo e keni harruar se çfarë i ndodhi Avimelehut, birit të Zeruv-Baalit, para Tevecit, kur një grua lëshoi një mokër nga muret dhe e vrau? Përse iu afruat aq shumë mureve?» Atëherë ti do t'i thuash: «Edhe hitasi, Urija, vdiq.»»

²²Lajmëtari shkoi te Davidi dhe i tregoi gjithçka, ashtu siç e kishte porositur Joavi. ²³Ai i tha Davidit: «Armiqtë kishin epërsi dhe bënë mësymje në fushë të hapur. Por ne i zmbropsën gjer pranë portave të qytetit. ²⁴Atëherë harkëtarët na qëlluan nga muret. Disa prej njerëzve të tu gjetën vdekjen. Edhe Urija ishte mes tyre.» ²⁵Davidi i dha urdhër lajmëtarit, që t'i thoshte Joavit: «Mos e bëj çështjen kaq tragjike. Askush nuk mund ta dijë se kush do të vritet në betejë. Guxim! Vazhdoni luftën derisa të shkatërrohet qyteti!»

²⁶Kur gruaja e Urijës mori vesh se burri i saj ishte vrarë në luftë, ajo e vajtoi sipas zakonit. ²⁷Kur kaloi koha e vajtimit, Davidi e mori atë në pallatin e tij dhe u martua me të. Ajo lindi një djalë.

Davidi duhet vetë ta caktojë vendimin

12 Por Zotit nuk i pëlqeu ajo që bëri Davidi. ¹Dërgoi tek ai profetin Natan. Natani shkoi te mbreti dhe i tha: «Duhet të të paraqes një çështje gjyqësore. Dy njerëz banonin në të njëjtin qytet. ²Njëri ishte i pasur, kurse tjetri i varfër. Pasaniku kishte shumë dele dhe qe. ³I varfri kishte vetëm një qengj. E kishte blerë për vete dhe e rriti bashkë me fëmijët e vet. Qengji hante nga pjata e tij, pinte nga kupa e tij dhe flinte në prehrin e tij. ⁴E trajtonte si fëmijën e vet. Një ditë, pasaniku kishte miq. Nuk donte të therte për mysafirin asnjë nga delet ose nga qetë e veta. Prandaj ia mori të varfrit qengjin dhe ia vuri mysafirit përpara.» ⁵Davidit i hipi inati dhe thirri: «Pasha jetën e Zotit! Ky njeri duhet të vdesë!» ⁶Qengjin duhet ta zëvendësojë katërfish. Si mund të bënte një gjë kaq të poshtër!»

⁷«Ti je ky njeri! – i tha Natani. – Dhe tani dëgjo fjalën që të dërgon Zoti, Perëndia e Izraelit: «Të kam emëruar mbret mbi Izraelin dhe të kam shpëtuar nga ndjekjet e Shaulit. ⁸Të kam dhënë për grua bijën e Shaulit, zotit tënd, si dhe gratë e tij, dhe të kam bërë mbret mbi Judën dhe mbi Izraelin. Kur ke pasur ndonjë dëshirë, të kam dhënë edhe më shumë. ⁹Përse, pra, e ke përbuzur vullnetin tim dhe më ke fyer? Duhet të të vrasë ndërgjegjja për Urijën, sepse ti organizove vrasjen e tij prej amonasve dhe pastaj ia more gruan. ¹⁰Meqë ke vepruar kështu dhe nuk më ke dëgjuar, në të gjithë brezat e ardhshëm pjesëtarët e dinastisë sate do të kenë një fund të përgjakur. ♦♦♦ ¹¹Por ty të them: me anë të bijve të tu, do të bëj që mbi ty të bien fatkeqësi. Ti do ta provosh se ç'do të thotë të t'i marrin gratë dhe t'ia japin një tjetri, i cili do të flejë me to ditën për diell. ¹²Ajo që ti e ke bërë fshehurazi, do të bëj që të ndodhë në dritën e diellit dhe ta shohë mbarë Izraeli.»»

♦ Tre prej bijve të Davidit vdiqën me vdekje të dhunshme: Amnon, Avshalom and Adonija

Davidi duhet të përgjigjet për pasojat

¹³Davidi i tha Natanit: «Pranoj që jam fajtor para Zotit!» «Meqë e pranon këtë, – iu përgjigj Natani, – Zoti ta ka falur mëkatin. Ti nuk duhet të vdesësh. ¹⁴Por, meqë e ke fyer Zotin duke vepruar kështu, djali që do ta lindë Batsheva, do të vdesë.» ¹⁵Pastaj Natani e la mbretin dhe shkoi në shtëpi.

Zoti bëri që fëmija i Batshevës, të cilin ajo e kishte me Davidin, të sëmurej rëndë. ¹⁶Davidi iu lut Zotit që ta linte fëmijën gjallë. Ai agjëroi dhe shtrihej natën në dheun e zhveshur. ¹⁷Oborrtarët e tij donin ta ngrinin dhe ta çonin në shtrat, por ai nuk i la dhe as nuk hante me ta.

¹⁸Pas një jave fëmija vdiq. Askush nuk guxonte t'ia thoshte mbretit. «Ai nuk pranoi ta ngushëllonin kur ishte gjallë fëmija, e jo më tani – i thanë oborrtarët njëri-tjetrit. – Po ta marrë vesh se fëmija vdiq, do të bëjë edhe më zi.»

¹⁹Davidi vuri re nga njerëzit që pëshpërinin vesh më vesh dhe e kuptoi çfarë kishte ndodhur. «A vdiq fëmija?» – pyeti. Njerëzit nuk mund të heshtnin më dhe i treguan. ²⁰Davidi u ngrit menjëherë nga dheu, u la, u lye dhe u vesh me rroba të reja. Pastaj hyri në shenjtërore dhe ra përmbys para Zotit. Pasi u kthye në pallatin e tij, urdhëroi që t'i sillnin për të ngrënë.

²¹Njerëzit e tij u habitën nga ky qëndrim. «Kur fëmija ishte ende gjallë, ti vuajte dhe agjërove për të – i thanë Davidit. – Tani që ai vdiq, ti ngrihesh në këmbë dhe hal!» ²²«Sa ishte gjallë fëmija, – iu përgjigj Davidi, – mendova se Zoti do të kishte mëshirë për mua dhe do ta linte të jetonte. ²³Por tani, ai vdiq. Përse duhet të agjëroj akoma? Fëmijën nuk mund ta kthej përsëri në jetë. Një ditë edhe unë do t'i shkoj pas në botën e të vdekurve, kurse ai kurrë nuk do të kthehet më që andej.»

²⁴Pastaj Davidi shkoi te Batsheva dhe e ngushëlloi. Fjeti me të dhe ajo përsëri lindi një djalë. Davidi e quajti Solomon. Zoti ia drejtoi fëmijës dashurinë e tij. ²⁵Këtë ia njoftoi Davidit me anë të profetit Natan. Ky i dha emrin Jedidja, që do të thotë: «I dashuri i Zotit», sepse kështu kishte thënë Zoti.

Nënshtrimi i amonasve

(1 Kr. 20.1-3)

²⁶Joavi e vazhdoi luftën kundër Rabës, kryeqytetit të amonasve, dhe pushtoi pjesën e poshtme të qytetit.

²⁷Pastaj dërgoi lajmëtarë te Davidi për t'i thënë: kam sulmuar Rabën dhe kam pushtuar pjesën e poshtme të qytetit. ²⁸Tani eja me izraelitët e tjerë dhe merr pjesën e sipërme të qytetit. Nuk më takon mua të hyj në qytet si pushtues. Këtë duhet ta bësh ti vetë.»

²⁹Davidi i mobilizoi të gjithë burrat e Izraelit, shkoi me ta para Rabës, e sulmoi qytetin dhe e pushtoi.

³⁰Perëndisë amonas, Milkomit, ia mori nga koka kurorën e artë. Ajo peshonte 35 kilogramë dhe kishte një xhevahir shumë të çmueshëm. Me të kurorëzuan vetë Davidin. Përveç kësaj, Davidi bëri plaçkë të madhe në qytet. ³¹Banorët i vuri në punë ndërtimi duke i detyruar të thyenin gurë dhe t'i prisnin siç duhej, të prodhonin tulla dhe të punonin drurin me sëpatë.

Davidi trajtoi kështu edhe banorët e qyteteve të tjera amonase. Pastaj u kthye me ushtrinë e tij në Jerusalem.

Gabimi fatal i princit trashëgimtar, Amnonit

13¹⁻²Pas disa kohësh ndodhi dicka. Djali i Davidit, Avshalomi, kishte një motër të pamartuar me emrin Tamara. Ajo ishte shumë e bukur dhe vëllai i saj nga babai, Amnoni, njëri prej bijve të tjerë të Davidit, ra në dashuri me të. Digjej nga dashuria për të, por nuk kishte mundësi t'i afrohej.

³Amnoni kishte një mik me emrin Jonadav. Ai ishte djali i vëllait të Davidit, Shimës, dhe dinte të gjente rrugëdalje në çdo situatë. ⁴Një ditë ai i tha Amnonit: «O bir i mbretit! Çdo ditë më dukesh si i vrarë shpirtërisht. Më thuaj si e ke punën.»

«Kam rënë në dashuri me Tamarën, motrën e vëllait tim, Avshalomit» – iu përgjigj Amnoni.

⁵Shtrihu në shtrat dhe bëhu si i sëmurë – e këshilloi Jonadavi. – Kur të vijë ati yt e të të pyesë, ti thuaji: «Më dërgo motrën time, Tamarën, që të më sjellë diçka të mirë për të ngrënë. Le ta gatujë këtu para syve të mi, që ta shikoj. Atëherë ajo mund të më japë për të ngrënë.»

⁶Amnoni e ndoqi këshillën e Jonadavit dhe, kur e vizitoi mbreti, i tha: «Të lutem, më dërgo motrën time, Tamarën! Le të gatujë këtu, para syve të mi, disa ëmbëlsira dhe të m'i japë për të ngrënë.»

⁷Davidi e thirri Tamarën dhe i tha: «Shko në shtëpinë e vëllait tënd, Amnonit, dhe gatuj diçka të mirë për të ngrënë, që të shërohet.» ⁸Ajo shkoi dhe e gjeti Amnonin të shtrirë në shtrat. Ajo zuri brumin dhe bëri disa lloj ëmbëlsirash, të cilat i poqi në tigan. Amnoni nuk ia ndante sytë tërë kohën. ⁹Pastaj Tamara mori tiganin dhe ia solli ëmbëlsirat për t'i ngrënë. Por ai nuk pranoi të hante. «Më parë le të dalin të tjerët jashtë!» – kërkoi ai. Kur shërbëtorët kishin dalë, ¹⁰Amnoni i tha Tamarës: «Sillmi këtu në shtrat ëmbëlsirat! Dua t'i ha vetëm nga dora jote.» Tamara i mori ëmbëlsirat dhe ia afroi të vëllait pranë shtratit.

¹¹Kur ajo shtriu dorën, ai e kapi e i tha: «Eja, shtrihu të flesh me mua!» ¹²«Jo, mos më bëj një gjë të tillë – kundërshtoi Tamara. – Ti e di që në Izrael ky është krim i rëndë. Mos e bëj! ¹³Çfarë do të bëhet me mua,

në qoftë se më përdhunon? Mendo edhe për vete: Ti do të trajtohesh si kriminel. Fol me mbretin. Ai me siguri do të më bëjë gruan tënde.» ¹⁴Por Amnoni nuk donte të dëgjonte. Ai iu sul dhe e përdhunoj.
¹⁵Por pastaj Amnoni ndjeu një neveri aq të madhe për të, sa që nuk mund ta duronte dot. Neveria e tij u bë po aq e madhe sa kishte qenë edhe dashuria e tij ndaj saj. «Ngrihu! Shporru!» – i bërtiti Tamarës.»
¹⁶«Jo, mos më dëbo! – i tha ajo. – Kjo do të ishte një poshtërsi më e madhe se e para.»
Por Amnoni nuk donte ta dëgjonte. ¹⁷Ai thirri shërbëtorin e tij dhe i dha urdhër: «Nxirre jashtë shtëpisë dhe mbylle me shul derën pas saj!» ¹⁸Shërbëtori e zbatoi urdhrin.
Tamara mbante një rrobë me mëngë të gjata, siç mbanin bijat e pamartuara të mbretit. ¹⁹Ajo e grisi rrobën, hodhi pluhur në kokë, vuri dorën në fytyrë dhe vrapoi duke qarë në shtëpi. ²⁰Kur e pa vëllai i saj, Avshalomi, pyeti: «Mos të ka bërë gjë Amnoni? Mos e trego, ai megjithatë është vëllai yt! Mos i jep shumë rëndësi!»
Kështu, Tamara u mbyll në shtëpinë e të vëllait, Avshalomit, e vetmuar dhe duke vajtuar vazhdimisht si një grua e braktisur.
²¹Kur mbreti David mori vesh çfarë kishte ndodhur, u zemërua shumë. Por nuk e ndëshkoi Amnonin, sepse e donte shumë, ngaqë ai ishte djali i tij i parë. ♦ ²²Por Avshalomi nuk fliste më asnjë fjalë me Amnonin. E urrente, sepse e kishte përdhunuar të motrën, Tamarën.

♦ Por nuk e disiplinoi – ishte gabim i kobshëm: ishte tepër i butë me familjen e tij. Ëhtë e mundur që Amnoni bëri atë që bëri, jo nga epshi, por nga një dëshirë për të uzurpuar monarkinë.

Avshalomi hakmerret kundër Amnonit

²³Pas dy vjetësh Avshalomi organizoi qethjen e deleve në Baal-Hacor, afër qytetit Efraim, dhe ftoi për festë të gjithë bijtë e mbretit. ²⁴Ai shkoi te mbreti e i tha: «O zoti dhe mbreti im! Tani kam qethjen e deleve. A mund të ftoj mbretin dhe të besuarit e tij më të ngushtë që të marrin pjesë në festën time?»
²⁵«Jo, o biri im! Do të bëhemi shumë njerëz në qoftë se vijmë të gjithë. Nuk duam të të bëhemi barrë.»
Avshalomi e përsëriti lutjen e tij, por mbreti nuk ndërroi mendje dhe i tha të largohej.
²⁶Atëherë Avshalomi tha: «A nuk mund të vijë të paktën vëllai im, Amnoni?» «Përse duhet kjo?» – e pyeti mbreti. ²⁷Por Avshalomi nuk e la të qetë derisa Davidi i lejoi të gjithë bijtë e tjerë të shkonin tek ai.»
Avshalomi u shërbente mysafirëve të tij si mbret. ²⁸Njerëzve të tij u kujtonte vazhdimisht: «Kini kujdes! Kur Amnonit t'i bjerë vera në kokë, do t'ju bëj një shenjë – atëherë vriteni! Mos kini frikë; unë do të përgjigjem për këtë. Guxim dhe kryejeni mirë punën tuaj!»
²⁹Njerëzit e Avshalomit e dëgjuan urdhrin e tij dhe e vranë Amnonin. Kur e panë këtë, bijtë e tjerë të Davidit hipën me nxitim në mushkat e tyre dhe ikën. ³⁰Ata ishin ende rrugës, kur i shkoi lajmi Davidit: «Avshalomi ka vranë të gjithë bijtë e mbretit – asnjëri nuk ka shpëtuar!»
³¹Mbreti u ngrit, grisi rrobën dhe ra përmbys. Edhe shërbëtorët që i rrinin pranë, grisën rrobat. ³²Por Jonadavi, biri i vëllait të Davidit, Shimës, tha: «O zoti dhe mbreti im! Me siguri nuk i kanë vranë të gjithë bijtë e mbretit. Do të ketë vdekur vetëm Amnoni. Avshalomi dukej që në të parë që kishte ndër mend të hakmerrej ndaj Amnonit, që nga dita kur ai e përdhunoj motrën. ³³Prandaj, mos u shqetëso kaq shumë nga lajmi! Bijtë e tu janë gjallë. Vetëm Amnoni ka vdekur.»
³⁴Avshalomi iku menjëherë pas veprës së tij. Në këto fjalë e sipër, roja vuri re se, nëpër rrugën që zbrit nga Bet-Horoni, po afrohej një grumbull i madh njerëzish. Menjëherë ai lajmëroi mbretin. ³⁵«Ja bijtë e tu! – i tha Jonadavi Davidit. – E shikon që kisha të drejtë?» ³⁶Ndërkohë, bijtë e mbretit arritën. Ata filluan të qanin. Edhe Davidi me oborrtarët shpërthyen në lot.

Avshalomi në mërgim

³⁷⁻³⁸Davidi e vajtoi për shumë kohë birin e tij, Amnonin. Kurse Avshalomi iku te Talmai, mbreti i Geshurit ♦ dhe biri i Amihudit. Atje qëndroi për tre vjet. ³⁹Pas disa kohësh Davidi filloi të mësohej me vdekjen e Amnonit dhe zemërimi i tij kundër Avshalomit erdhi duke rënë.

♦ Të gjitha këto ishte plotësimi i 12,11. Geshuri ishte shtëpi e ëmës së Avshalomot. Po të ishin vrarë të gjithë bijtë e mbretit, Solomoni do të kishte qenë ndër ta.

Joavi përgatit kthimin e Avshalomit

14 Joavi vuri re se mbreti filloi ta ndiente mungesën e birit të tij. ²Prandaj kërkoi t'i sillnin një grua të urtë nga fshati Tekoa, ♦ së cilës i tha:

«Mbaj zi! Mos e lyej fytyrën dhe shtiru sikur ke vajtuar për shumë kohë një të vdekur. ³Pastaj shko te mbreti.» Joavi i tregoi çfarë duhej të bënte atje dhe çfarë duhej të thoshte.

⁴Kur gruaja shkoi te mbreti, ra përmbys para tij dhe tha: «Më ndihmo, o mbreti im!»

⁵«Çfarë të mundon?» – e pyeti Davidi. «Burri më vdiq dhe tani kam mbetur vejushë e varfër – i tha ajo. ⁶– Kisha dy djem, të cilët, një ditë, u përleshën me njëri-tjetrin në arë. Pranë tyre nuk u ndodh askush që të ndërhynte, e t'i pajtonte. Kështu, njëri djalë vrau tjetrin. ⁷Tani është mbledhur gjithë farefisi dhe kërkon që të dorëzoj djalin që mbeti gjallë. Ata duan ta vrasin, sepse ka vrarë të vëllanë. Po atëherë unë do të mbetesha pa bij dhe pa trashëgimtar. Ata do të më shuajnë shpresën time të fundit dhe do të bëjnë që të mos mbetet kush për të trashëguar emrin e burrit tim dhe për të siguruar vazhdimësinë e familjes.»

⁸«Shko e qetë në shtëpi – iu përgjigj mbreti. – Do ta rregulloj unë këtë çështje.»

⁹«O zoti dhe mbreti im! – tha gruaja. – Atëherë unë dhe familja ime do të dalim si kriminelë; sepse askush nuk do të guxojë ta qortojë mbretin.» ¹⁰Mbreti iu përgjigj: «Në qoftë se dikush të ngacmon për këtë, sille tek unë dhe ai do të të lërë të qetë menjëherë.» ¹¹Por ajo i tha: «Përsërite premtimin tënd dhe thirr Zotin, Perëndinë tënd, për dëshmitar! Vetëm atëherë do të jem e sigurt që vepra e birit tim nuk do të ketë për pasojë një fatkeqësi edhe më të madhe dhe që askush nuk do të hakmerret ndaj tij.» «Beto hem për Zotin që vepron! – tha Davidi. – Biri yt nuk do të preket as me majën e thoit.»

¹²«O zoti dhe mbreti im! – vazhdoi gruaja. – A mund të shtoj diçka tjetër?»

Mbreti i dha leje ¹³dhe ajo filloi: «Përse ti kërkon t'i bësh popullit të Perëndisë të njëjtën padrejtësi? Ti nuk e lejon birin tënd të kthehet nga mërgimi. Por me fjalët që the ti, e more vetë vendimin. ¹⁴Të gjithë ne do të vdesim një ditë. Kjo është si puna e ujit që derdhet përdhe dhe zhduket; pastaj nuk mund të mblidhet përsëri. Por Perëndia nuk dëshiron ta shkatërrojë jetën. Prandaj për Atë ka rëndësi që i mërguari të mos dëbohet përgjithmonë nga vendi i tij. ¹⁵Mbreti dhe zoti im! Kam ardhur tek ti për lutjen time, sepse kam shumë frikë nga të afërmit e mi. Thashë me vete: ¹⁶'Do t'ia paraqes çështjen time mbretit. ¹⁷Me siguri ai do ta përmbushë lutjen time, – mendova, – do të më shpëtojë nga njeriu që kërkon të më vrasë, mua dhe birin tim, dhe që do të më marrë pjesën që Perëndia më ka caktuar në këtë vend'. ¹⁷Mendova se, në qoftë se zoti dhe mbreti im më jep fjalën e tij, do të gjej përsëri qetësi, sepse mbreti im nuk mund të blihet me para. Ai është si engjëlli i Perëndisë dhe me siguri do të dijë ta dallojë drejtësinë nga padrejtësia. Zoti, Perëndia jote, të ndihmoftë gjithmonë!»

¹⁸Pasi i dëgjoi këto fjalë, mbreti i tha: «Do të të bëj një pyetje, por nuk dua të më fshehësh gjë!» «Pyet lirisht, o zoti dhe mbreti im» – iu përgjigj gruaja.

¹⁹«A ka Joavi gisht në këtë punë?» – pyeti mbreti.

«Po, është e vërtetë! – i tha gruaja. – Nuk mund të ta fsheh, o mbreti im. Po, komandanti i ushtrisë sate, Joavi, më dërgoi këtu dhe më mësoi se ç'duhej të thosha e ç'duhej të bëja. ²⁰Nuk donte të ta thoshte troç. Por zoti dhe mbreti im është i urtë si engjëlli i Perëndisë – asgjë nuk i shpëton.»

²¹Pastaj mbreti i tha Joavit: «Kam vendosur të ta përmbush lutjen. Shko të marrësh birin tim, Avshalomin!»

²²Joavi ra përmbys para Davidit dhe tha: «Perëndia të bekoftë për këtë, o mbreti im! Tani e di që je dashamirës, sepse e ke përmbushur lutjen time.»

♦ Avshalomi ishte trashëgimtar i fronit dhe Joavi kishte frikë se mos vdiqte Davidi kur Avshalomi ishte në mërgim, pasoja do të ishte kaos politik (rr. 7). Davidi ishte në krye të organeve të drejtësisë, prandaj atij ia sollti procesin e saj.

Avshalomi zbut inatin e të atit

²³Joavi shkoi menjëherë në Geshur, mori Avshalomin dhe e çoi në Jerusalem. ²⁴Por mbreti urdhëroi: «Le të shkojë në shtëpinë e tij. Të mos paraqitet para meje.» Kështu, Avshalomi jetoi përsëri në shtëpinë e tij, por i ndalohej t'i dilte përpara mbretit. ²⁵Në mbarë Izraelin nuk kishte njeri më të pashëm se Avshalomi. Gjithçka e tij, nga koka gjer te këmbët, ishte e përsosur. ²⁶Kohë pas kohe ai qethte flokët, sepse i kishte tepër të rënda. Flokët e qethura peshonin më shumë se dy kilogramë, sipas peshës mbretërore. ²⁷Kishte tre bij dhe një bijë me emrin Tamarë, një vajzë shumë të bukur.

²⁸Avshalomi jetonte prej dy vjetësh në Jerusalem, pa e parë të atin. ²⁹Një ditë, ai thirri Joavin për ta

dërguar te mbreti që t'i thoshte një fjalë të mirë për të. Por Joavi nuk pranoi. Përsëri dërgoi njerëz tek ai, por Joavi përsëri nuk pranoi. ³⁰Atëherë Avshalomi u tha shërbëtorëve të tij: «Fusha e Joavit gjendet pranë fushës sime. Në të rritet elbi. Shkoni dhe i vini zjarrin!» Shërbëtorët e zbatuan urdhrin e tij.

³¹Joavi shkoi menjëherë tek Avshalomi dhe pyeti: «Përse i kanë vënë zjarrin elbit tim shërbëtorët e tu?»

³²«Sepse nuk erdhe kur të dërgova fjalë – iu përgjigj Avshalomi. – Desha të të lutesha që të shkosh te mbreti për t'i thënë një fjalë të mirë për mua. Ti duhet t'i thuash atij në emrin tim: «Përse u ktheva nga Geshuri! Më mirë të kisha ndenjtur atje.» Thuaji mbretit se dëshiroj të flas me të. Në qoftë se më quan fajtor, le të më vrasë.»

³³Joavi shkoi te mbreti dhe i tha fjalët e Avshalomit. Atëherë mbreti kërkoi që t'ia sillnin të birin. Avshalomi u paraqit para tij dhe ra përmbys. Mbreti e përqafoi dhe e puthi.

Avshalomi rrëmben për vete mbretërinë

15 Avshalomi gjeti një karrocë me kuaj dhe një truporj personale prej 50 vetash. ²Çdo mëngjes zinte vend para portës, nëpër të cilën kalonte rruga për në pallatin e mbretit. Njerëzit kalonin andej për të shkuar te mbreti, që t'i paraqitnin atij çështjet e veta gjyqësore, për të cilat duhej të merrte vendim mbreti. Sapo afrohej ndonjë prej këtyre njerëzve, Avshalomi i fliste dhe e pyeste: «Nga cila krahinë je?» Kur merrte vesh se ndonjëri ishte prej njërit nga fiset veriore, ³e ftonte t'ia tregonte çështjen e tij dhe pastaj i thoshte: «E shoh se drejtësia është në anën tënde, por atje brenda nuk ka asnjë që të të dëgjojë. «Po të isha unë gjyqtar në këtë vend, do ta ndihmoja secilin që të fitojë të drejtën e tij.» ⁵Kur ndonjë donte të binte përmbys para tij, e tërhiqte drejt vetes dhe e puthte.

⁶Kështu bënte me çdo njeri që kërkonte të drejtën te mbreti. Me këtë dinakëri ai fitoi zemrat e njerëzve të Izraelit.

⁷⁻⁸Pas katër vjetësh Avshalomi i tha të atit: «Kur isha në Geshur, në Siri, i kam premtuar Zotit që do t'i kushtoja një flijim të madh mirënjohjeje, në qoftë se Ai do të më kthente në Jerusalem. Më lejo, o mbreti im, që të shkoj tani në Hevron për ta plotësuar betimin tim.» ⁹⁻¹⁰«Shko në paqe!» – tha Davidi. Por Avshalomi dërgoi fshehtas lajmëtarë nëpër të gjitha fiset e Izraelit dhe urdhëroi që të shpallej: «Kur të dëgjoni bririn sinjalizues, thërritni: «Avshalomi është bërë mbret në Hevron!»»

Pastaj Avshalomi shkoi në Hevron.

¹¹Prej Jerusalemit mori me vete 200 të ftuar për festë, që nuk parandienin gjë dhe që nuk dinin asgjë për qëllimet e tij. ¹²Kur filloi festa e flijimit, urdhëroi që t'i sillnin Ahitofelin, këshilltarin e mëparshëm të Davidit, prej vendbanimit të tij në Gilo. Avshalomi kishte shumë vizita dhe kompleti u përhap me shpejtësi.

Davidi duhet të ikë prej Jerusalemit

¹³Davidin e njoftuan që izraelitët ♦ kishin marrë anën e birit të tij, Avshalomit. ¹⁴«Duhet të ikim! – u tha Davidi njerëzve të tij. – S'ka shpëtim tjetër. Shpejt, ndryshe do të biem në duart e Avshalomit dhe pastaj ai do të bëjë masakra në popullsinë e qytetit.»

¹⁵«Ti je Zoti dhe mbreti ynë – thanë. – Urdhëro! Ne do të mbetemi në anën tënde.» ¹⁶Mbreti e la qytetin bashkë me gratë, fëmijët dhe oborrtarët e tij i shkuan pas. Në qytet la vetëm dhjetë shemrat, që të kujdeseshin për pallatin.

¹⁷Të gjithë njerëzit që morën anën e Davidit, shkuan me të. Pranë shtëpisë së fundit të qytetit, ai u ndal

¹⁸dhe urdhëroi t'i vinin pranë luftëtarët, roja e tij personale dhe gjashtëqind vetat që e kishin ndjekur që nga Gati. ¹⁹Davidi i tha komandantit të tyre, Itait: «Ndal! Përse do të më shoqërosh? Kthehu dhe shërbeji mbretit të ril! Ti je i huaj dhe jeton këtu në mërgim. ²⁰Sapo ke ardhur te ne e tani do të ikësh? Nuk e di ku do të na përplasë fati. Kthehu në qytet dhe merr me vete edhe bashkatdhetarët e tu. Zoti do të të shpërblejë për mirësinë dhe besnikërinë tënde.»

²¹Por Itai i tha: «Pasha jetën e Zotit dhe pasha jetën tënde: Kurrë nuk do të të lë në baltë, o zoti dhe mbreti im, edhe në qoftë se duhet ta paguaj me kokë.» ²²«Mirë, – tha Davidi, – atëherë kaloni përpara!» Kështu, burrat e mbretit, roja personale dhe Itai me burrat e vet, kaluan përpara mbretit. ²³Davidi qëndroi në vend derisa të gjithë e parakaluan nëpër luginën e Kidronit. Banorët e Jerusalemit ishin grumbulluar dhe qanin me zë të lartë, ndërsa ushtarët e lanë qytetin dhe shkuan drejt shkretëtirës.

♦ d.m.th. fiset veriore.

Davidi lë në Jerusalem ndihmësit e tij besnikë

²⁴Me të ikurit ishte edhe prifti Cadok, bashkë me levitët, të cilët kishin marrë me vete arkën e besëlidhjes. Gjatë gjithë kohës që ata i kalonin pranë, prifti Avjatar kushtoi fljime. ²⁵Pastaj mbreti i tha Cadokut:

«Arkën e besëlidhjes çojeni përsëri në qytet. Në qoftë se Zoti ka mëshirë për mua, një ditë do të më lejojë të kthehem dhe ta shoh përsëri arkën dhe vendin ku qëndron. ²⁶Por, në qoftë se ma ka hequr përkrahjen e tij, atëherë le të bëjë me mua çfarë i pëlqen. Nuk do ta kundërshtoj.»

²⁷Pastaj Davidi shtoi: «Ti e sheh si po rrjedhin ngjarjet! Kthehu në Jerusalem, ti dhe biri yt, Ahimaaci, si

dhe Avjatari me birin e tij, Jonatanin. ²⁸Unë do të pres në fund të luginës së Jordanit, derisa të dëgjoj prej jush ndonjë të re për gjendjen në qytet.» ²⁹Të dy priftërinjtë e kthyen arkën e besëlidhjes përsëri në Jerusalem dhe qëndruan atje.

³⁰Davidi iu ngjiti Malit të Ullinjve. Ecte zbathur, fytyrën e kishte të mbuluar dhe qante. Të gjithë ata që e shoqëronin, e kishin fytyrën të mbuluar dhe qanin.

³¹Ndërkohë i erdhi lajmi Davidit, se Ahitofeli kishte kaluar në anën e komplotistëve që ishin rreth Avshalomit. «O Zot! – iu lut Davidi Zotit, kur e dëgjoji këtë. – Të lutem, bëj që të mos më dëmtojë këshilla e urtë e Ahitofelit!»

³²Këtë lutje drejtuar Zotit, Davidi e bëri kur u ngjiti në majën e Malit të Ullinjve. Ndërkohë, atij iu afrua mikun dhe këshilltari i tij i vjetër, arkasi Hushai. Si shenjë vajtimit ai kishte grisur rrobat dhe kishte vënë pluhur në kokë. ³³Davidi i tha: «Mos eja me mua, sepse kështu nuk do të më shërbeje shumë. ³⁴Por, në qoftë se qëndron në qytet, mund të më ndihmosh dhe t'i prishësh këshillat e Ahitofelit. Kthehu dhe ofroji Avshalomit shërbimin tënd. Thuaj: «Më parë isha këshilltar i atit tënd, por tani ti je zoti dhe mbreti im!»

³⁵Edhe priftërinjtë, Cadoku dhe Avjatari, mbetën në qytet. Njoftoju për gjithçka që mund të mësosh për planet e Avshalomit. ³⁶Ata do të m'i sjellin mua këto njoftime, me anë të bijve të tyre, Ahimaazit dhe Jonatanit.»

³⁷Kështu, qëndroi në Jerusalem edhe këshilltari i Davidit, Hushai. Sapo Hushai u kthye në qytet, aty hyri Avshalomi.

Vënia në vend e nderit të Shaulit

16 Kur Davidi kishte bërë një copë rruge, i doli përpara Civa, kujdestari i nipit të Shaulit, Meriv-Baalit. Kishte me vete dy gomarë të shaluar, që ishin të ngarkuar me 200 pite, 100 racione rrushi të thatë të paketuara, 100 fruta të freskëta dhe një rrëshiq vere. ²«Çfarë do të thotë kjo?» – pyeti mbreti, dhe Civa iu përgjigj: «Gomarët janë për familjen mbretërore, buka dhe frutat për burrat e tu dhe vera për të gjithë ata që do të rrëzohen rrugës nëpër shkretëtirë.» ³Davidi e pyeti: «Po ku është zoti yt?» «Ai ka mbetur në Jerusalem – tha Civa. – Ai është i bindur se izraelitët sot do t'ia kthejnë të drejtat e tij për të trashëguar fronin e Shaulit.»

⁴«Po të jetë kështu, atëherë ty do të të takojë gjithë prona e zotit tënd» – vendosi Davidi. Civa ra përmbys e tha:

«Më takofsh gjithnjë me kaq mirësi, o zoti dhe mbreti im!»

⁵«Kur Davidi arriti në Bahurim, i doli përpara një njeri duke e sharë. E qëlloi me gurë mbretin dhe njerëzit e tij. Vetëm reparti i zgjedhur që rrethonte Davidin, nuk u frikësua. Ishte Shimi, biri i Gerës, një i afërm i mbretit Shaul. ⁷Ai e mbuloi Davidin me sharje të egra, duke thirrur: «Të marrtë djalli. Ti je vrasës, je kriminel! ⁸Tani po pëson ndëshkimin për atë që i bërë familjes së Shaulit. Le të bjerë mbi ty haku i të gjithë të vrasësve! Mbretërinë që ke rrëmbyer, Zoti ia ka dhënë Avshalomit, birit tënd. Tani je i rrënuar, o vrasës!»

⁹Atëherë Avishai, biri i Cerujës, i tha Davidit: «A i lejohet këtij qeni të vdekur ta shajë mbretin kështu? Do të shkoj dhe do t'ia pres kokën!» ¹⁰Por Davidi i tha: «Kështu mendoni ju, ti dhe vëllai yt, Joavi! Por atij i ka dhënë urdhër vetë Zoti që të më shajë. Pra, a më lejohet mua që ta dënoj?» ¹¹Pastaj Davidi iu drejtua të gjithëve dhe u tha: «Ju e dini, se biri im kërkon të më vrasë. Ç'mund të pritët tjetër nga një i afërm i Shaulit? Le të flasë; Zoti i ka dhënë urdhër për këtë. ¹²Tani duhet ta duroj këtë poshtërim; ndoshta Zoti do të ketë mëshirë për mua dhe do ta shndërrojë mallkimin në bekim.»

¹³Gjatë gjithë kohës që Davidi me njerëzit e tij bënë atë pjesë rruge, Shimi nuk iu nda karvanit. Ai i shoqëroi nga ana tjetër e luginës, duke e sharë Davidin dhe duke hedhur gurë e baltë mbi të. ¹⁴Krejt të rraskapitur, mbreti dhe njerëzit e tij arritën në skaj të rrafshinës së Jordanit. Atje bënë pushim.

Avshalomi merr zyrtarisht të drejtat e të atit

¹⁵Avshalomi kishte hyrë në Jerusalem me burrat e Izraelit që ishin lidhur me të. Edhe Ahitofeli ishte me të.

¹⁶Hushai, këshilltari i Davidit, shkoi tek Avshalomi e i tha: «Mirë se erdhe si mbret! Zoti të dhëntë jetë të gjatë!» ¹⁷I habitur, Avshalomi e pyeti: «A kështu ia thyen besën Davidit, mikut tënd? Përse nuk shkove me të?»

¹⁸«Si mund ta bëj një gjë të tillë? – ia ktheu Hushai. – Unë i takoj atij që ka zgjedhur Zoti dhe që e kanë bërë mbret të gjithë burrat e Izraelit. ¹⁹Përveç kësaj, ti je bir i Davidit. Siç i kam shërbyer atit tënd, kështu do të të shërbej edhe ty.»

²⁰Avshalomi iu drejtua Ahitofelit: «Më këshillo! Çfarë duhet të bëj tani?» ²¹Ahitofeli i tha: «Ati yt ka lënë këtu shemrat e tij, që të kujdesen për pallatin. Shtjeri në dorë! Kur të përhapet lajmi për këtë, të gjithë do ta kuptojnë se kjo është prerja përfundimtare e marrëdhënieve me mbretin, dhe ndërmjet teje dhe atit tënd nuk ka pajtim më. Atëherë përkrahësit e tu nuk do të frikësohen më nga asgjë.» ²²Në tarraçën e pallatit u ngrit një çadër dhe gratë i çuan atje. Para syve të të gjithëve, Avshalomi hyri në çadër dhe ra në shtrat me to.

²³Kur jepte një këshillë Ahitofeli, ishte njëlloj sikur ta kishte dhënë vetë Perëndia. Sa e vlefshme ishte fjala e tij për Davidin, dikur, po aq është për të birin, Avshalomin, tani.

Avshalomi ndjek këshillën e gabuar

17 Ahitofeli i bëri Avshalomit një propozim tjetër: «Më jep fuqi të plotë, – i tha, – që të zgjedh 12.000 luftëtarë dhe me ta të ndjek Davidin. ²Do ta kap sa është ende i dërrmuar dhe zemërlëshuar. Në qoftë se do t'i sulem në këtë gjendje, të gjithë burrat e tij do të ikin dhe unë do të mund ta vras pa derdhur gjak tjetër. ³Të gjithë burrat e tij do t'i çoj tek ti dhe ata do të vijnë para teje, siç kthehet një grua e re te burri i saj pas ndarjes. Duhet të kapësh vetëm këtë njeri. Kur të zhduket ai, do t'i kthehet popullit qetësia dhe paqja.»

⁴Ky propozim e bindi Avshalomin menjëherë. Edhe pleqtë e Izraelit u pajtuan me të. ⁵Megjithatë Avshalomi ngurroi. «Le të dëgjojmë edhe këshillën e Hushait – tha. – Thirreni të vijnë!»

⁶Hushai u paraqit dhe Avshalomi i tregoi çfarë kishte këshilluar Ahitofeli.

«Ç'mendon ti? – e pyeti Avshalomi. – A duhet ta pranojmë propozimin e Ahitofelit? Apo na këshillon diçka tjetër?»

⁷Kësaj here Ahitofeli nuk ka dhënë këshillë të mirë – i tha Hushai. – ⁸Ti e njeh atin tënd. Ai është një luftëtar i zoti dhe ka me vete burra të sprovuar në betejë. Ata do të luftojnë si një arushë, së cilës i kanë rrëmbyer këlyshët. Ati yt, me siguri, ka marrë masa që të mos sulmohet natën. ⁹Ka të ngjarë që të jetë fshehur në shpellë ose ka zënë pritë. Kur njerëzit e tu të bien në grackë dhe ti do të kesh humbje, që në fillim, njerëzit do të thonë: «Përkrahësit e Avshalomit kanë pësuar disfatë.» ¹⁰Pastaj të gjithë do të shkurajohen; madje, edhe më trimat që janë të guximshëm si luani, do ta lëshojnë veten. Çdokush në Izrael e di çfarë komandanti fitimtar është ati yt dhe çfarë ushtarë të sprovuar ka rreth vetes. ¹¹Prandaj unë të këshilloj që të mblidhni burrat e aftë për shërbim ushtarak nga gjithë territori i Izraelit, nga Dani në veri, deri në Beershevë në jug. Atëherë do të kesh një ushtri të panumërtë si kokrrizat e rërës në bregdet. Merre vetë drejtimin ¹²dhe fitorja do të jetë e sigurt. Do t'i biem në gjurmë atit tënd dhe do t'i sulemi, siç bie vesa përmbi tokë. Askush nuk do të mbetet gjallë prej burrave të tij. ¹³Në qoftë se tërhiqet në një qytet të fortifikuar, burrat e Izraelit do të hedhin një litar rreth mureve dhe do ta tërheqin zvarrë në luginë, që të mos i mbetet gur mbi gur!»

¹⁴Atëherë Avshalomi thirri burrat e Izraelit dhe u tha: «Hushai ka të drejtë! Këshilla e tij është më e mirë!» Kështu, Zoti bëri që të mos ndiqej këshilla e urtë e Ahitofelit. Zoti e kishte vendosur rrënimin e Avshalomit.

¹⁵Hushai njoftoi menjëherë priftërinjtë Cadok dhe Avjatar për këto bisedime. ¹⁶«Dërgo shpejt lajm te Davidi – u tha. – Të mos qëndrojnë në këtë anë të Jordanit, por ta kalojnë lumin sa është natë. Ndryshe ai dhe të gjithë njerëzit e tij janë të humbur.»

Davidi fiton epërsinë

¹⁷Jonatani dhe Ahimaaci pritnin pranë burimit të Rogelit, që të mos zbuloheshin. Një shërbëtorë shkoi tek ata dhe u dha lajmin që duhej t'ia përcillnin Davidit. ¹⁸Por një i ri i pa të dy dhe ia tregoi Avshalomit. Jonatani dhe Ahimaaci ua dhanë këmbëve. Në Bahurim ata njihnin një njeri që kishte një sternë në oborrin e tij. Aty u fshehën. ¹⁹Gruaja e shtëpisë vuri një mbulesë mbi grykën e sternës dhe mbi të shpërndau kokrra gruri, që të mos dyshonte njeri për atë vend.

²⁰Kur burrat e Avshalomit arritën në këtë shtëpi, e pyetën gruan: «Ku janë Ahimaaci dhe Jonatani?» Ajo iu përgjigj: «Ata vazhduan rrugën duke kaluar nëpër përrua!» Burrat shkuan me nxitim në atë drejtim, por nuk gjetën njeri. Prandaj u kthyen në Jerusalem.

²¹Sapo u zhdukën, të dy ndjekësit dolën nga sterna dhe i çuan lajmin Davidit.

«Shpejto të kalosh lumin!» – i thanë dhe e njoftuan për këshillën që kishte dhënë Ahitofeli. ²²Davidi u nis menjëherë me burrat e tij. Gjatë gjithë natës ata kaluan Jordanin. Nga mëngjesi, të gjithë kishin kaluar në bregun tjetër.

²³Kur Ahitofeli vuri re se Avshalomi nuk donte ta ndiqte këshillën e tij, i vuri shalën gomarit të tij dhe u kthye në vendlindje. I dha familjes së tij udhëzimet e fundit dhe vari veten. U varros në varrin e të atit.

²⁴Davidi kishte arritur në Mahanaim, kur Avshalomi, bashkë me ushtrinë e Izraelit, kaloi Jordanin. ²⁵Në vend të Joavit, Avshalomi kishte emëruar komandant Amasën. Amasa ishte biri i jishmaelasit Jeter; nëna e tij ishte Avigala, një bijë e Jishait dhe motër e nënës së Joavit, Cerujës. ²⁶Pas kalimit të Jordanit, Avshalomi e ngriti fushimin e tij në pjesën jugore të territorit të Gileadit.

²⁷Kur Davidi arriti në Mahanaim, atje e priti Shovi, biri i Nahashit, prej kryeqytetit amonas, Rabës, Mahiri, biri i Amielit, prej Lo-Devarit dhe Barzillai prej Roglimit të Gileadit. ²⁸⁻²⁹Ata e kishin parashikuar që Davidi dhe burrat e tij do të ishin të etur, të uritur dhe të dërrmuar nga rruga nëpër shkretëtirë. Prandaj sollën qilima dhe batanije leshi për fjetje, grurë dhe elb, drithë, kokrra të pjekura, fasule dhe thjerrëza, mjaltë, gjalpë, djathë dhe disa dele.

Beteja vendimtare

18 Davidi organizoi ushtrinë e tij. E ndau atë në batalione prej 1000 vetash dhe secilin batalion në reparte prej 100 vetash. Cakttoi edhe udhëheqësit e reparteve të veçanta. ²Pastaj formoi tri grupe: të parin e vuri nën komandën e Joavit, të dytin nën komandën e Avishait dhe të tretën nën atë të gatimit Itai. «Edhe unë do të vij me ju në luftë» – tha Davidi para gjithë ushtrisë. ³Por trupat i thanë: «Jo, qëndro këtu! Ti nuk duhet të viresh në rrezik! Në qoftë se ne na ndodh diçka, nuk ka rëndësi. Edhe në qoftë se duhet të ikim ose në qoftë se gjysma prej nesh gjen vdekjen. Por ti vlen sa 10.000 prej nesh. Përveç kësaj, është më mirë të qëndrosh këtu, sepse, në rast nevoje, mund të na sjellësh rezerva prej qytetit.»

⁴Davidi pranoi. Iu afrua portës së qytetit dhe urdhëroi që ushtarët të parakalonin para tij sipas reparteve. ⁵Të gjithë e dëgjuan se si u dha urdhër tre komandantëve, Joavit, Avishait dhe Itait: «Ma ruani djalin tim, Avshalomin!»

⁶Kështu, trupat e Davidit iu afruan ushtrisë së Izraelit. Beteja u zhvillua në zonën e pyllëzuar të Efraimit.

⁷Ushtarët e sprovuar të Davidit i shkaktuan disfatë të rëndë ushtrisë së Izraelit. 2.000 izraelitë gjetën vdekjen. ⁸Luftimet u shtrinë në gjithë krahinën dhe më shumë njerëz vdiqën nga terreni shumë i rrezikshëm, sesa nga armët e armiqve.

Fundi i Avshalomit

⁹Avshalomi mori pjesë në luftë i hipur mbi një mushkë. Kur po kalonte nën një lis, flokët iu ngatërruan nëpër degët e dendura të lisit. Mushka i iku dhe ai mbeti i varur në pemë. Disa prej njerëzve të Davidit e vunë re këtë, ¹⁰dhe njëri prej tyre njoftoi Joavin. «Avshalomi ka mbetur i varur atje tej në një lis!» – i tha.

¹¹«Çfarë the? – i bërtiti Joavi. – Dhe ti nuk e vrave në vend? Do të të kisha dhënë si shpërblim dhjetë monedha argjendi dhe një brez.» ¹²Por luftëtari u përgjigj: «Jo për dhjetë, po as për një mijë monedha nuk do ta kisha bërë. Si mund t'i bëj keq birit të mbretit? Megjithatë, ne të gjithë e dëgjuam çfarë ju urdhëroi mbreti, Avishain dhe Itain: «Kini kujdes për djalin tim! Askush të mos i bëjë gjë!» ¹³Në qoftë se do ta vrisja dhe mbreti do ta merrte vesh këtë, sepse atë e njoftojnë për gjithçka, ti do të më lije në baltë.»

¹⁴«Nuk dua të humbas kohë me ty» – tha Joavi. Rrëmbeu tri shtiza dhe shkoi e ia nguli në gjokë Avshalomin, që ende ishte i varur në lis. ¹⁵Dhjetë armëmbajtësit e Joavit e rrethuan Avshalomin dhe e vranë.

¹⁶⁻¹⁷Ushtria e Izraelit mori arratinë. Duke i rënë bririt sinjalizues, Joavi lajmëroi trupat që ta ndërprinin ndjekjen. Ushtria e Izraelit u shpërnda dhe secili shkoi në shtëpi. Burrat e Joavit e hodhën kufomën e Avshalomit në një gropë të thellë në pyll dhe mbi të grumbulluan një muranë të madhe.

¹⁸Që në të gjallë të tij, Avshalomi kishte urdhëruar të ngrihej një përmendore në luginën e mbretit, pranë Jerusalemit. Ai kishte thënë: «S'kam asnjë djalë që të më trashëgojë emrin.» Prandaj gurit i vuri emrin e tij. Edhe sot ky gur quhet Guri i Avshalomit.

Dy lajmëtarë me të njëjtin lajm

¹⁹Ahimaaci i tha Joavit: «Do të vrapoj te mbreti për t'ia çuar lajmin se Zoti i ka dhënë fitoren mbi armiqtë e tij.» ²⁰Por Joavi iu përgjigj: «Një herë tjetër mund të bëhesh lajmëtar, por sot jo. Ti nuk do t'i çosh ndonjë lajm të mirë. Mendohu mirë: biri i tij vdiq!» ²¹Joavi i dha urdhër shërbëtorit personal të Davidit: «Shko te mbreti dhe lajmëroje për çfarë ke parë!» Shërbëtori u përkul dhe u nis me vrap.

²²Por Ahimaaci nuk tërhiqej: «Le të dalë ku të dalë – i tha Joavit. – Lërmë të vrapoj pas tij!»

«Përse ngul këmbë? – i pyeti Joavit. – Për këtë lajm sigurisht që nuk do të marrësh shpërblim lajmëtari.»

²³«Megjithatë, do të vrapoj» – thirri Ahimaaci dhe u nis. Joavi u bind që nuk mund ta ndalonte dot.

Ahimaaci zgjodhi rrugën nëpër luginën e Jordanit dhe e kaloi nubasin.

²⁴Davidi priste në hyrje të portës. Në tarracën e ndërtesës së portës një zbulues vëzhgonte rrugën. Ai pa se si një njeri i vetëm po i afrohej me vrap qytetit, ²⁵dhe njoftoi mbretin për këtë. Davidi tha: «Në qoftë se është vetëm një, ai sjell lajm të mirë.» Ndërsa njeriu afrohej, ²⁶zbuluesi vuri re se ishte edhe një njeri tjetër që po vraponte pas. «Po vjen edhe një tjetër» – thirri roja e portës. «Edhe ai sjell lajm të mirë» – tha mbreti.

²⁷Ndërkohë zbuluesi e njohu të parin: «Është Ahimaaci, biri i Cadokut! – thirri. – E njoh nga mënyra e tij e vrapimit.»

«Ky është njeri i mirë, – tha mbreti, – dhe me siguri sjell një lajm të mirë.»

²⁸Pa arritur mirë, Ahimaaci thirri: «Fitore!» Ra përmbys para Davidit dhe tha: «Mbreti im! Lavdi Zotit, Perëndisë sate! Të gjithë ata që ngritën krye kundër teje, Ai i ka dorëzuar në duart e tua!» ²⁹«Çfarë i ka ndodhur djalit tim, Avshalomit? – pyeti Davidi. – A është shëndoshë?»

Ahimaaci iu përgjigj: «Vura re një rrëmujë të madhe rreth tij, kur Joavi më nisi mua dhe shërbëtorin tënd nubas për rrugë. Nuk mund të shihja çfarë po ndodhte.»

³⁰«Qëndro këtu, pranë meje» – tha Davidi.

³¹Ndërkohë po afrohej me vrap etiopasi, i cili thirri: «O mbreti im! Po të sjell një lajm të mirë. Sot Zoti të ka dhënë fitoren mbi të gjithë ata që kanë ngritur krye kundër teje.»

³²«Çfarë i ndodhi djalit tim, Avshalomit? – pyeti Davidi. – A është shëndoshë?» «O mbreti im, – tha nubasi, – atij i ndodhi si duhet t'u ndodhë të gjithë armiqve të tu, kujtdo që ngre krye kundër teje.» ♦

Joavi e paralajmëron Davidin që të vijë në vete

19 Davidi u godit rëndë nga ky lajm. Hipi në dhomën e rojës, përmbi portën, dhe vajtoi: «O Avshalom, o Avshalom, o biri im! Më mirë të kisha vdekur unë në vendin tënd! O Avshalom, biri im, biri im!»

¹I thanë Joavit që mbreti po qante dhe po vajtonte Avshalomin. ³Kur e morën vesh ushtarët që mbreti po qante e po vajtonte kaq shumë për të birin, gëzimi i fitores u shndërrua në trishtim. ⁴Ata kaluan fshehtas nëpër portën e qytetit si trupa të turpëruar, të cilët ikin nga frika e armikut.

⁵Mbreti rrinte i ulur, kishte mbuluar fytyrën dhe vajtonte pa pushim: «Biri im, Avshalom, o biri im, o biri im!» ⁶Atëherë Joavi hyri te mbreti dhe i tha: «Ti po fyen besnikët e tu që qëndruan në anën tënde. Sot ata ju kanë shpëtuar jetën, ty, bijve të tu, bijave dhe grave. ⁷Por ti po i përbuz miqtë e tu më besnikë dhe po tregon se armiqtë e tu i do më shumë se ata. Sjellja jote dëshmon se oficerët dhe ushtarët e tu janë pa rëndësi. Më këtë që bën ti u thua trupava se për ty do të ishte më mirë që Avshalomi të ishte ende gjallë, kurse ne të vdekur!» ⁸Eja në vete! Çohu! Dil dhe thuaju njerëzve të tu një fjalë mirënjohjeje! Të jesh i sigurt se po nuk erdhe, që sonte ne do të ikim të gjithë. Kjo do të jetë më e keqe se gjithçka që ke përjetuar në rininë tënde.»

⁹Mbreti David u ngrit dhe u ul pranë portës. Joavi lajmëroi ushtarët: «Mbreti po ulet në portë!» Pastaj, të gjithë ushtarët u afruan dhe parakaluan para tij.

Davidi përgatit kthimin e tij

Ushtria e Izraelit ishte shpërndarë dhe të gjithë ishin kthyer në shtëpi. ¹⁰Në të gjitha fiset njerëzit i ankoheshin njëri-tjetrit. Thoshin: «Mbreti David na shpëtoi nga filistenjtë dhe na çliroi nga të gjithë armiqtë tanë. Kurse ne nuk ishim në gjendje ta pengonim Avshalomin dhe të mos lejonim që mbreti të linte vendin. ¹¹Tani Avshalomi, që emëruam mbret në vend të tij, ra. Atëherë, çfarë prisni? – kështu u thoshnin kryetarëve të tyre. – Pse nuk e ktheni mbretin David?»

¹²Kur mbreti David mori vesh se ç'po flitej mes izraelitëve, dërgoi lajmëtarë te priftërinjtë Cadok dhe Avjatar për t'u thënë: «Lajmëroni të mblidhen pleqtë e fisit të Judës dhe thuajuni: «A doni të jeni të fundit për ta kthyer mbretin në pallatin e tij?» ¹³Mos harroni se ju jeni anëtarët e fisit të tij. Përse lejoni që t'ju dalin përpara të tjerët?» ¹⁴Ju duhet t'i thoni Amasës nga ana ime: «Ne jemi të një gjaku! Ti mund të bëhesh që tani komandant i ushtrisë sime, në vend të Joavit. Më dënoftë Zoti në qoftë se do ta shkel fjalën time!»

¹⁵Kështu, Davidi i ktheu njerëzit e fisit të Judës përsëri në anën e tij. Ata i dërguan fjalë mbretit: «Kthehu te ne, ti dhe të gjithë ata që janë me ty!»

Davidi fal armiqtë e tij

¹⁶Mbreti mori menjëherë rrugën e kthimit për në Jerusalem. Njerëzit e Judës i dolën përpara që në Gilgal, për ta pritur mirë pas kalimit të Jordanit. ¹⁷Për të pritur mbretin, doli edhe Shimiu nga Bahurimi, ¹⁸dhe bashkë me të një mijë njerëz të tjerë prej fisit të Benjamin. Atje ishte edhe Civa, kujdestari i Meriv-Baalit, nipit të Shaulit, i cili kishte sjellë me vete pesëdhjetë bijtë dhe njëzet shërbëtorët e tij. Këta arritën në Jordan para mbretit. ¹⁹Ata morën një trap dhe kaluan matanë lumit, për të ndihmuar familjen e mbretit që të hidhej në bregun tjetër. Që aty ata u vunë në shërbim të tij.

Kur Davidi u mat të hipte në trap, Shimiu ra përmbys para tij ²⁰dhe iu lut: «O zoti dhe mbreti im! Mos më ndëshko për atë që të bëra kur po ikje nga Jerusalem! Mos mbaj inat. ²¹E di që kam bërë padrejtësi të madhe. Merrma parasysh se të kam dalë i pari prej fisit të Josefit për të pritur si zotin tim mbretëror!»

²²Para se t'i përgjigjej mbreti, Avishai thirri: «Ai meriton vdekjen, sepse ka fyer mbretin që vetë Zoti e ka emëruar!» ²³Por Davidi i tha Avishait dhe vëllait të tij, Joavit: «Kjo është puna ime apo puna juaj? Si guxon ta paditni në një ditë të tillë? Sot jam bërë përsëri mbret mbi Izraelin, prandaj asnjë izraelit nuk do të vritet.» ²⁴Pastaj u kthye nga Shimiu dhe i tha: «Ti nuk do të vdesësh! Për këtë unë të betohem!»

²⁵Edhe nipi i Shaulit, Meriv-Baali, i doli përpara mbretit. Që nga dita kur Davidi iu desh të ikte nga Jerusalemi e deri në ditën e kthimit të tij, Meriv-Baali nuk i kishte larë këmbët, nuk kishte prerë as mjekrën as rrobat nuk i kishte ndërruar. ²⁶Kur u paraqit te mbreti, ky e pyeti: «Përse nuk erdhe me mua, o Meriv-Baal?»

²⁷⁻²⁸Nipi i Shaulit iu përgjigj: «O zoti dhe mbreti im! Kujdestari im është fajtor, ai më mashtroi, duke më bërë fajtor para teje, o zoti im! Unë kisha dhënë urdhër që të më shalohej gomari për të shoqëruar mbretin. Ti e di se jam i paralizuar. Por ti je i pakorruptueshëm si engjëlli i Zotit. Bëj me mua çfarë të duash!» ²⁹Të gjithë pjesëtarët e familjes së atit tim pritnin që ti t'i vrisje, por ti më lejove të ha në tavolinën mbretërore. Nuk kam asnjë të drejtë të të lutem që të më mëshirosh edhe një herë tjetër.»

³⁰«Mjaft më! – tha Davidi. – Unë caktoj që ju të dy, ti dhe kujdestari yt, Civa, të ndani mes jush pronën e Shaulit.»

³¹«Ai mund të marrë lirisht gjithçka – iu përgjigj Meriv-Baali. – Kryesorja është që ti, zoti dhe mbreti im, u ktheve shëndoshë në shtëpi.»

Ndarja nga një përkrahës besnik

³²Barzillai kishte ardhur nga Roglimi deri në Gilead për ta shoqëruar mbretin deri në Jordan. ³³Ai ishte shumë i pasur dhe e kishte furnizuar Davidin me ushqime në kohën e qëndrimit të tij në Mahanaim. Ishte një burrë 80-vjeçar. ³⁴Para se të hipte në trap, mbreti i tha: «Eja tek unë, në Jerusalem. Atje do të kujdesem për ty dhe për familjen tënde.»

³⁵Por Barzillai iu përgjigj: «S'kam shumë kohë për të jetuar. Përse të shpërngulem në Jerusalem? ³⁶Tani jam 80 vjeç dhe shqisat e mia nuk më shërbejnë më. Nuk mund t'i shijoj ëmbëlsirat e tavolinës sate, as zërat e këngëtareve dhe këngëtarëve nuk mund t'i dëgjoj. Do të të bëhesha barrë. ³⁷Pastaj, nuk kam bërë ndonjë gjë kaq të madhe, për një shpërblim të tillë. Unë vetëm desha të të shoqëroja deri në Jordan. ³⁸Më lejo tani të kthehem, që të vdes në vendlindjen time, ku janë të varrosur prindërit e mi. Biri im, Kimhami mund të vijë me ty për të shërbyer. Bëj me të si ta gjykosh ti!»

³⁹«Mirë, – tha mbreti, – atëherë le të vijë Kimhami. Për të do të bëj gjithçka që të dëshirosh. E në qoftë se ke për vete ndonjë dëshirë, do ta përmbush.»

⁴⁰Duke u ndarë, mbreti e puthi Barzillain dhe e bekoj. Plaku u kthye në shtëpi. Kur Davidi arriti në bregun tjetër të Jordanit, trupat e tij filluan kapërcimin e lumit. ⁴¹Davidi shkoi më tutje, në Gilgal. Kimhami e shoqëroi. Të gjithë burrat e Judës dhe gjysma e burrave të Izraelit e shoqëruan mbretin.

Rivaliteti ndërmjet Izraelit dhe Judës

⁴²Mbretit i dolën përpara prijësit e Izraelit. Ata e qortuan. «Si ndodhi, – thanë, – që vëllezërit tanë, burrat e Judës padrejtësisht i dhanë vetes të drejtën të të hedhin ty, familjen tënde dhe të gjithë njerëzit e tu në bregun tjetër të Jordanit?»

⁴³Burrat e Judës e përligjën veprimin e tyre dhe u thanë burrave të Izraelit: «Mbreti është, në fund të fundit, anëtar i fisit tonë. Përse shqetësoheni për këtë? Mos jua kemi marrë mbretin, apo ai na bëri ndonjë nder të veçantë?»

⁴⁴Burrat e Izraelit iu përgjigjën atyre të Judës: «Ne kemi dhjetë herë më tepër të drejtën mbi mbretin sesa ju, edhe në qoftë se ai rrjedh prej fisit tuaj. Përse na e keni marrë këtë nder? Ne e kemi shpallur të parët qëllimin tonë për ta kthyer mbretin. Por njerëzit e Judës u dhanë atyre të Izraelit ♦ një përgjigje edhe më të ashpër.

♦ Një pasojë e luftës ishte mospajtim midis fiseve veriore (përkrahësit të Avshalomit) dhe fiseve jugore, dhe ushtrisë. Davidi arriti ta rikthente këtë harmoni, por vitet e tij të mëvonshme nuk ishin të lumtura. Megjithatë fiset veriore vazhdonin të ishin me gjysmë zemre në besnikërinë e tyre ndaj Davidit.

Shtypet kryengritja e Shevës

20 Në Gilgal banonte një njeri i poshtër prej fisit të Benjaminit, Sheva, biri i Bihrit. ♦ Ai i ra birit sinjalizues dhe thirri:

«Ç'punë kemi ne me birin e Jishait? Davidi nuk është njëri prej të tanëve. Ju, burra të Izraelit, çohuni dhe shkoni në shtëpi!»

²Atëherë, njerëzit e Izraelit e lanë Davidin dhe u larguan me Shevën. Vetëm burrat e Judës mbetën besnikë ndaj mbretit dhe e shoqëruan nga Jordani deri në Jerusalem.

³Kur Davidi hyri në pallatin mbretëror në Jerusalem, së pari dha urdhër t'i sillnin dhjetë shemrat që ai kishte lënë në pallat, në një shtëpi të veçantë. U siguroi mjetet e jetesës, por nuk pati më marrëdhënie me to. Deri në vdekjen e tij, ato mbetën të mohuara dhe bënë jetën e vejushës, megjithëse burri i tyre jetonte.

⁴Pastaj mbreti i tha Amasës: «Mobilizo të gjithë burrat e Judës. Pasnesër do të paraqitesh me ta këtu.»

⁵Amasa nuk u kthye në afatin e caktuar ⁶prandaj mbreti i tha Avishait: «Sheva na paraqit rrezik më të madh se Avshalomi! Merr njerëzit e mi dhe ndiqi pas, ndryshe mund të pushtojë disa qytete të fortifikuara dhe të na shpëtojë.» ⁷Avishai mori burrat e Joavit, luftëtarët e Davidit dhe rojën e tij personale dhe shkoi pas Shevës.

⁸Kur arritën në shkëmbin e madh ♦ pranë Givonit, takuan Amasën, i cili kishte pak kohë aty. Joavi e kishte lidhur pak lart rrobën e tij ushtarake dhe në brezin e gjerë kishte futur një shpatë të shkurtër, bashkë me millin. Joavi e nxori shpatën pa rënë në sy dhe ⁹përsëndeti Amasën: «Si po shkon, o shoku im?» Duke thënë kështu e kapi Amasën për mjekre me dorën e djathtë, sikur donte ta puthte. ¹⁰Amasa nuk e vuri re se Joavi kishte shpatën në dorën tjetër. Joavi ia nguli shpatën në bark dhe zorrët i ranë përdhe. Nuk kishte nevojë për një goditje të dytë. Amasa vdiq në vend.

Joavi dhe vëllai i tij, Avishai, vazhduan ndjekjen e Shevës. ¹¹⁻¹²Amasa mbeti në mes të rrugës, i shtrirë në mes të gjakut të tij. Pranë tij Joavi la njërin prej njerëzve të tij, i cili u tha izraelitëve: «Kush është në anën e Joavit dhe të Davidit, le të shkojë pas Joavit!» Por, meqë kufoma ishte në mes të rrugës dhe të gjithë ata që vinin ndalonin, ushtari e mënjanoi nga rruga dhe vuri një mantel mbi të. ¹³Kështu, të gjithë pa u ndalur shkuan pas Joavit dhe kundër Shevës.

¹⁴Ndërkohë, Sheva përshkoi territorin e Izraelit prej një fisi në tjetrin dhe në fund arriti në qytetin Avel-

Bet-Maaha. Përkrahësit që kishte mbledhur rreth vetes, e ndoqën gjer atje. ¹⁵Kur arriti Joavi me ushtrinë e tij, menjëherë e rrethoi qytetin. Ai i vuri njerëzit e tij të grumbullonin gurë dhe me to bëri një trase, deri në nivelin e mureve të jashtme të qytetit. Pastaj urdhëroi të gjithë burrat e tij që ta minonin murin kryesor për ta shembur.

¹⁶Në qytet jetonte një grua e urtë. Ajo hipi në mure dhe u thirri rrethuesve: «Pa dëgjoni, o luftëtarë! Thirreni pak Joavin; dua të flas me të.» ¹⁷Kur Joavi u afrua, ajo e pyeti:

«Ti je Joavi?»

«Unë jam!» – iu përgjigj ai, dhe ajo vazhdoi: «Të lutem, më dëgjo!»

«Fol!» – iu përgjigj Joavi.

¹⁸Ajo i tha: «Dikur thuhej: «Para se të bësh diçka, këshillohu në Avel dhe puna do të të shkojë mbarë.»

¹⁹Qyteti ynë u takon qyteteve më paqësore dhe më besnike në Izrael. Ai mban një titull nderi: «Nëna në Izrael». E këtë ti do ta shkatërrosh? Si mund të shkatërrosh një ngastër që i takon Zotit?»

²⁰«Ta shkatërroj?» – iu përgjigj Joavi. – Kush e ka thënë këtë? ²¹Këtu nuk është fjala për shkatërrim. Por ju kenit mes jush një njeri prej malësisë së Efraimit, Shevën, birin e Bihrit, i cili ka ngritur krye kundër mbretit David. Vetëm atë dua të kap. Dorëzoheni atë dhe unë do të tërhiqem nga qyteti.»

«Do të ta hedhim kokën e tij përtej murit» – tha gruaja. ²²Ajo foli me banorët dhe ata e pranuan planin e saj. Shevës ia prenë kokën dhe e hodhën përtej murit, te Joavi.

Atëherë Joavi dha urdhër t'i binin birit sinjalizues për ta hequr rrethimin. Burrat e Judës u kthyen në shtëpi dhe Joavi shkoi te mbreti në Jerusalem.

♦ Kjo ishte në të vërtetë kryengritje veriore e udhëhequr nga një njeri që e ishte farefis i Shaulit dhe kështu pretendent i mundshëm për fronin. ♦♦ ndoshta altar.

Kryenëpunësit e Davidit

²³Joavi ishte komandanti i mbarë ushtrisë izraelite. Benaja, biri i Jojadës, ishte komandant i rojës personale të Davidit. ²⁴Adonirami kishte nën mbikëqyrjen angarinë. Joshafati, biri i Ahiludit, ishte kryeministër. ²⁵Sheva ishte protokollist i shtetit. Cadoku dhe Avjatari ishin priftërinj. ²⁶Edhe Ira prej Jairit ishte, gjithashtu, prift në shërbim të Davidit. ♦

♦ Bijtë e Davidit mungojnë në këtë listë: ata më parë kishin qenë nëpunës të lartë, por ndoshta vdekja e tyre ishte një nga pasojat e mallkimit. Për herën e parë vihet re një shtesë: ajo e angarisë të cilën e futi Davidi në fund të mbretërimit të tij dhe që vazhdoi i biri Solomoni.

Shtatë pasardhësit e Shaulit duhet të vdesin

21 Një herë, në kohën e mbretërimit të Davidit, ra një zi e madhe buke, e cila zgjati tre vjet. Meqë gjendja ishte shumë e rëndë, Davidi hyri në shenjtërore dhe e pyeti Zotin për arsyen. Zoti iu përgjigj: «Shauli ka derdhur gjak të pafajshëm dhe kjo vepër ende nuk është shlyer. ♦ Ai ka vrarë shumë banorë prej Givonit.»

²⁻³Banorët e Givonit nuk ishin izraelitë, por pjesa amorase e popullsisë së vendit. Izraelitët kishin bërë marrëveshje dhe jetonin në paqe me ta. Por Shauli ishte munduar t'i shfaroste, sepse donte ta mbronte Izraelin dhe Judën nga rreziku i të huajve.

Mbreti David i thirri njerëzit e Givonit dhe i pyeti: «Çfarë mund të bëj për ju, që ta shlyej këtë faj? Nuk dua që ta mallkoni popullin e Zotit, por që t'i luteni Zotit për të na bekuar.»

⁴Ata iu përgjigjën: «Për ta shlyer, nuk do të marrim prej pasardhësve të Shaulit as argjend e as ar. As nuk duam që dikush tjetër ta paguajë me kokë.»

«Atëherë ç'kërkoni?» – i pyeti Davidi, ⁵dhe ata iu përgjigjën: «Shauli donte të na shkatërronte. Ai nuk donte që në Izrael të mbetesh ndonjë i gjallë prej nesh. ⁶Prandaj na dorëzoni shtatë prej pasardhësve të tij meshkuj, që t'i ekzekutojmë si shlyerje në Gibe, vendlindjen e Shaulit, mbretit të zgjedhur prej Zotit.» «Ju do t'i merrni» – tha mbreti.

⁷Meqë i kishte premtuar me be mikut të tij, Jonatanit, të mos i shfaroste pasardhësit e tij, kurseu birin e Jonatanit, Meriv-Baalin. ⁸Mori dy bijtë që Ricpa, bija e Ajës, i kishte lindur Shaulit, Armonin dhe Meriv-Baalin, dhe pesë bijtë që bija e Shaulit, Merava, i kishte lindur burrit të saj, Adrielit, birit të Barzillait prej Meholës, ⁹dhe i dorëzoi te burrat e Givonit. Të shtatët u ekzekutuan njëkohësisht para shenjtërores në malin pranë Givonit. Kjo ndodhi në fillim të të korrave të elbit.

¹⁰Ricpa, shemra e Shaulit, shkoi në vendin e ekzekutimit dhe u ul mbi një pëlhurë të zezë dhe të trashë pranë të vdekurve. Ajo mbeti atje nga fillimi i të korrave gjersa të binte shiu i parë. Tërë ditën nuk lejoi që t'u afroreshin kufomave hutat dhe natën trembi kafshët e egra. ¹¹Kur Davidi dëgjoi se çfarë kishte bërë Ricpa për të vdekurit, ¹²urdhëroi t'i merrnin eshtrat e Shaulit dhe eshtrat e birit të tij, Jonatanit, prej Javeshit në Gilead. Filistenjtë, pas fitores së tyre në malësinë e Gilboas, i kishin varur kufomat e Shaulit dhe birit të tij në sheshin e gjyqit të Bet-Shanit; që andej burrat e Javeshit i kishin larguar fshehtas. ¹³

¹⁴Tani Davidi urdhëroi që kufomat e Shaulit dhe Jonatanit bashkë me të shtatë të ekzekutuarit t'i sillnin në Celë në territorin e Benjaminin dhe t'i varrosnin atje në varrin e Kishit, atit të Shaulit. Kjo ndodhi sipas

urdhrit të rreptë të mbretit. Pastaj Zoti i dëgjoi lutjet e popullit të tij dhe i dha fund zisë së bukës.

♦ Njerëzit e Givonit nuk paraqiteshin asnjë rrezik për Shaulin, e megjithatë kërkoi t'i asgjësonte. Me këtë e kishte shkëlur besëlidhjen solemne, sipas së cilës Joshua kishte premtuar të kursente jetat e tyre. Ky incident që do të ketë ndodhur në fillim të mbretërimit të tij dhe e nxori pa faj Davidin për shkak të ndonjë natyre hakmarrëse.

Shtesa e luftërave të Davidit kundër filistenjve

(1 Kr. 20,4-8)

¹⁵Filistenjtë iu sulën rishtas izraelitëve. Davidi u doli përpara me repartin e tij dhe i sulmoi. Kur ishte i dërrmuar nga lufta, ¹⁶një vigan me emrin Jishvi-Benov, kërkoi ta vriste. Vigan mbante një korracë të re dhe maja e bakrit të heshtës së tij peshonte më shumë se 3 kg. ¹⁷Por Avishai, biri i Cerujës, i erdhi Davidit në ndihmë dhe e vrau filisteun. Burrat e Davidit iu lutën me be të mos shkojë më me ta në luftë. «Në qoftë se të humbim ty, – thanë, – atëherë do të shuhet burimi i shpresës ♦ së Izraelit.»

¹⁸Më vonë, afër Govit shpërtheu rishtas lufta me filistenjtë. Atëherë Sibehai nga Husha e vrau viganin Sipai. ¹⁹Me rastin e një përlëshjeje tjetër në të njëjtin vend, Elhanani nga Bet-Lehemi, biri i Jairit, e vrau filisteun Lahmi prej Gatit, heshta e të cilit ishte aq e trashë sa një dru tezgjahu. ²⁰Pastaj kur filloi lufta në Gat, u paraqit një vigan i veçantë; kishte gjashtë gishtërinj në çdo dorë dhe gjashtë gishtërinj të këmbës në çdo këmb. ²¹I përqeshi izraelitët, por Jonatani, biri i vëllait të Davidit, Shimës, e vrau. ²²Këta katër viganë rridhnin nga Gati dhe ishin pasardhës të Rafës. Davidi dhe burrat e tij i vranë.

♦ fjj. Ilamba e Izraelit. Nga dinastia e Davidit do të vijë Mesia. (shih Ps 132,17).

Kënga e mirënjohjes së Davidit

(Psalm 18)

22¹⁻²Për ta falënderuar Zotin për shpëtimin e tij nga Shauli dhe të gjithë armiqtë e tjerë, Davidi hartoi këngën që vijon:

Ti, o Zot, je shkëmbi im, kështjella ime, shpëtimtari im, ³ti, o Perëndi, je strehimi im i sigurt, mbrojtësi im dhe ndihmësi im i fortë, kështjella ime në shpatin e rrëpirë. Mund të vij tek ti; ti më shpëton nga çdo dhunë. *Kur të thërras për ndihmë, atëherë më shpëton nga armiqtë e mi. Të lavdëroj, o Zot.

⁵Më erdhi uji deri në grykë, ujëra shkatërruese ranë mbi mua.

⁶Bota e të vdekurve më zinte me lak, kurthi i vdekjes u mbyll përmbi mua. ⁷Në dëshpërimin tim e thirra Zotin, Perëndinë tim, për ndihmë. Ai më dëgjoi në Tempullin e tij; thirrja ime për ndihmë hyri gjer te veshi i tij. ⁸Atëherë u tund dhe u lëkund toka, themelet e tokës u tundën, u drodhën para zemërimit të tij.

⁹Hunda e tij lëshoi tym të errët, goja e tij lëshoi flakë të ndritshme dhe hi të skuqur. ¹⁰E uli qiellin deri në tokë dhe fluturoi poshtë përmbi re të zeza. ¹¹Ngau një engjell rojtar dhe u vërtit poshtë përmbi krahët e stuhisë. ¹²U mbështoll në terr, në errësirën e shiut dhe në re të zeza. ¹³⁻¹⁴Shkëlqimi i tij i ndritshëm i trembi retë me breshër dhe me gurë të skuqur. Atëherë bëri të bubullonte në qiell; zëri i madh i më të Lartit shungulloi. ¹⁵Qëlloi me shigjetat e tij dhe shpartalloi armiqtë e mi; u hodhi rufe dhe i trembi.

¹⁶Atëherë u zbulua fundi i detit, u duk themeli i tokës, kur ti, o Zot, kërcënove armiqtë e tu dhe i bërë të ndienin zemërimin tënd.

¹⁷Nga qielli shtriu duart, më kapi dhe më nxori nga valët, ¹⁸më rrëmbeu nga armiku im i fuqishëm, nga kundërshtarët shumë të fortë që më urrenin. ¹⁹Ata më sulmuan në ditën e fatkeqësisë, por Zoti më mbrojtësi nga ata. ²⁰Më shpëtoi dhe ma ktheu lirinë. Më do, prandaj më ndihmoi.

²¹Zoti e shpërbleu bindjen time; e di se duart i kam të pastra. ♦ ²²Gjithnjë e ndoqa udhën që më tregoi; kurrë nuk u largova nga ajo për shkak të ndonjë faji. ²³Urdhërimet e tij i mbaja gjithnjë para syve të mi dhe urdhrat e tij kurrë nuk i refuzova. ²⁴Bëra pikërisht atë që kërkoi prej meje dhe gjithnjë iu shmanga padrejtësisë. ²⁵Zoti e ka shpërblyer dëgjesën time; duart e mia janë të pastra, këtë ai e di.

²⁶Kur dikush të do, o Zot, ti ia tregon dashurinë; dëgjesa e plotë shpërblehet me mirësinë e plotë; ²⁷me të pastrit ti tregohesh me pastërti të kthjellët, kurse mashtruesit i përballon si kundërshtar. ²⁸Të pushtuarin e liron, por mendjemadhin e rrëzon nga kali i lartë. ²⁹Ti bën të ndriçojë drita e jetës sime. Ti vetë, o Perëndi, ndrit errësirën time. ³⁰Me ty shpartalloj hordhi armiqësore; me ty, me Perëndinë tim, kapërcej mure.

³¹Gjithçka që bën ky Perëndi, është e përsosur, dhe ajo që thotë Zoti është pa asnjë dyshim e vërtetë. Kush është në rrezik dhe kërkon strehim tek ai, gjithnjë tek ai gjen mbrojtje të sigurt. ³²Askush tjetër përveç Zotit nuk është Perëndi. Vetëm Ai, Perëndia jonë, është shkëmb mbrojtës. ³³Ai më jep forcë për luftë dhe rrugë të drejtë dhe të hapur. ³⁴M'i bën këmbët të shkathëta si gazelë dhe të qëndrueshme në të gjitha majat e rrëpirat. ³⁵Ai m'i stërvit duart për luftë dhe më mëson ta tendos harkun.

³⁶O Zot, ti je mbrojtja dhe ndihma ime; ti më mban me dorën tënde të fuqishme, përgjigja jote lutjes sime më forcon. ³⁷Ti më ke hapur rrugën para meje, tani mund të përparoj pa pengesë. ³⁸I përndjek armiqtë e mi, i arrij dhe nuk pushoj derisa t'i shkatërroj. ³⁹I rrëzova përdhe; ata nuk ngriheshin më. Ranë të goditur para këmbëve të mia. ⁴⁰Ti ma dhe forcën për këtë luftë. Ti i shtyve armiqtë në dorën time. ⁴¹Ata detyrohen

të ikin prej meje; të gjithë ata që më urrejnë, mund t'i shkatërroj. ⁴²Thirrën për ndihmë, por nuk kishte asnjë shpëtimtar. Të thirrën ty, o Zot, për ndihmë, por ti nuk iu përgjigje fare. ⁴³I bëj pluhur e hi, që vërtit era dhe i largoj si baltën e rrugës. ⁴⁴Ti më shpëton nga njerëz kryengritës dhe më bën sundimtar të mbarë botës. Më nënshtrohen fise të panjohura. ⁴⁵Të huaj vijnë dhe m'i puthin këmbët, dëgjojnë atë që u them dhe i binden menjëherë urdhrimit tim. ⁴⁶Nuk kanë më forcë për të më kundërshtuar, dalin duke u dridhur nga strehimet e tyre.

⁴⁷Zoti është gjallë! Dua ta lavdëroj, shkëmbin tim mbrojtës! Do ta lavdëroj Perëndinë, shpëtimtarin tim.

⁴⁸Më lejoi të marr hakun, m'i nënshtroi kombet, ⁴⁹dhe më shpëtoi nga armiqtë e mi.

Po, o Zot, ti më vure përmbi ta dhe më rrëmbeve prej duarve të tyre mizore. ⁵⁰Prandaj do të të lavdëroj dhe të këndoj për lavdinë tënde ndër popuj. ⁵¹Ti i jep mbretit fitore të mëdha, ti i tregon të Zgjedhurit tënd të mira të mëdha. Ashtu do t'i bësh Davidit dhe bijve të tij brez pas brezi.

♦ **Duket qartë që këtu nuk ka aludim për sjelljen e tij personale, por për politikën mbretërore; ishin mbajtur ligjet e Zotit në popullin izraelit.**

Testamenti i Davidit

23 Këtu vijon kënga e fundit që hartoi Davidi:

Pa dëgjoni, sepse Davidi, biri i Jishait, tani flet! Perëndia më ngriti në nder më të lartë, Perëndia e Jakovit më shuguroi mbret dhe më bëri hartues të këngëve të Izraelit.

²Nëpërmjet meje flet Shpirti i Zotit; e ka vënë fjalën e tij në gojën time. ³Perëndia e Izraelit, shkëmbi i fortë, tek i cili mbështetet populli i tij, ai më ka thënë: «Mbreti që e sundon popullin e tij me drejtësi dhe zbaton me qejf udhëzimet e Perëndisë, ⁴është si dielli i ndritur i mëngjesit kur shkëlqen nga qielli pa re dhe bën që të mbijë gjelbërim i freskët pas shiut.»

⁵E di, dinastia ime do t'ia mbajë besën Perëndisë. Përgjithmonë do të qëndrojë e patundur. Ai vetë më ka thënë kështu; e ka urdhëruar dhe vërtetuar. Mund të mbështetem në ndihmën e tij; për çfarë i lutem, atë e plotëson.

⁶Por për atë që nuk i jep nderin, ai është si drizë e tharë, e shkukur nga era dhe e marrë nga ajo. Askush nuk e prek me duart të zhveshura; ⁷me grepa të hekurta, me bishtin e heshtës ajo mblidhet dhe hidhet në zjarr. Aty për aty bëhet plaçka e zjarrit.

Luftëtarët e njohur të Davidit dhe veprat e tyre të njohura ♦

⁸Këtu vijnë emrat e luftëtarëve të njohur: Jishbaali prej klanit të Hahmoniut ishte udhëheqës i repartit të zgjedhur të Davidit. Luftoi me heshtë kundër një toge armike dhe i vrau të gjitha trupat në një luftë të vetme.

⁹Pastaj vjen Elazari, biri i Dodos, prej Ahoahut. Ishte njëri prej «Tre Heronjve» që bashkë me Davidin u bënë ballë filistenjve, kur izraelitët kishin marrë arratinë. ¹⁰I pastroi filistenjtë, derisa krahu i tij mpihej dhe dora tkurrej rreth dorezës së shpatës. Me anë të tij, Zoti u dha izraelitëve fitore të madhe. Kur në fund ushtria izraelite u kthye, nuk u mbeti gjë tjetër veçse t'i mblidhnin plaçkat e luftës.

¹¹I treti ishte Shama, biri i Agës nga Harari. Kur filistenjtë luftonin kundër izraelitëve në një fushë thjerrëze pranë Lehiut dhe ushtria izraelite po ikte, ¹²zuri vend në mes të fushës, i bëri ballë sulmit dhe i zmbropsi filistenjtë. Nëpërmjet tij, Zoti u dha izraelitëve fitore të madhe.

¹³Kur, në kohën e të korrave, ushtria filiste e kishte ngritur fushimin e tyre në luginën e Rafaimit, tre burra nga reparti i zgjedhur i Davidit shkuan te Davidi në shpellën e Adullamit. ¹⁴Atëherë Davidi e kishte shtabin e tij në male; një repart filiste gjendej në vendlindjen e tij, Bet-Lehem. ¹⁵Davidi me humor tha: «Kam etje! Kush do të më sjellë pak ujë prej sternës pranë portës së Bet-Lehemit?» ¹⁶⁻¹⁷Pastaj tre burrat depërtuan në fushimin e filistenjve, nxorën pak ujë nga sterna dhe ia sollën Davidit. Por ky nuk pranoi ta pinte. «Zoti më ruajtë ta bëj një padrejtësi të tillë! – tha. – Kjo do të ishte sikur të pija gjakun e burrave që e kanë vënë jetën në rrezik për hatrin tim.» E derdhi përdhe ujin si flijim pijeje kushtuar Zotit. Këto ishin veprat e «Tre Heronjve».

¹⁸Avishai, vëllai i Joavit, ishte udhëheqës i repartit të zgjedhur të Davidit. Me heshtë vrau një togë armike. Ai ishte aq i njohur sa «Tre Heronjtë» ¹⁹dhe u bë udhëheqës i «Tridhjetë Trimave»; por nuk mund të matej me «Tre Heronjtë».

²⁰Benaja nga Kavceeli ishte biri i trimit, Jojadës, dhe kreu vepra të mëdha. Vrau të dy heronjtë e fuqishëm që i quanin «Luanët e Moavit». Kur një ditë me borë një luan ra në gropë, zbriti dhe e vrau. ²¹Gjithashtu vrau një vigan egjiptian i cili ishte i armatosur me shtizë. Ai vetë kishte vetëm një shkop; por e sulmoi egjiptianin, ia rrëmbeu shtizën dhe me të e shpoi tejpërtej. ²²Me vepra të tilla, Benaja u bë aq i njohur sa njëri prej «Tre Heronjve». ²³Ishte më i nderuar se «Tridhjetë Trimat», por nuk mund të matej me «Tre Heronjtë». Davidi e bëri udhëheqës të rojës së tij personale.

²⁴⁻³⁹Ndër «Tridhjetë Trimat» u numëruan:

Asaheli, vëllai i Joavit; Elhanani, biri i Dodos, nga Bet-Lehemi; Shama nga Harodi, Erika nga Harodi, Heleci nga Bet-Peleti, Ira, biri i Ikeshit, nga Tekoa; Aviezeri nga Anatoti; Saveni nga Husha; Calmoni nga

Ahinoahu; Mahraiu nga Netofa; Heledi, biri i Baanës, nga Netofa; Itai, biri i Rivait, nga Givea në territorin e Benjaminit; Benaja nga Piratoni; Hidai nga Nahale-Gaashi; Avialvoni nga Bet-Araba; Asmaveti nga Bahurimi; Eljahva nga Shaalvoni; Jasheni nga Guni; Jonatani, biri i Shamës, nga Harari; Ahiami, biri i Shararit, nga Arari; Elifeti, biri i Ahasvait, nga Maaha; Eliami, biri i Ahitofelit, nga Gilo; Hecroja nga Karmeli; Paarai nga Aravi; Jigali, biri i Natanit, nga Cova; Baniu, biri i Gadit; amonasi Celek; Nahrai nga Beeroti, armëmbajtësi i Joavit; Ira nga Jeteri; Garevi nga Jeteri; hitasi Urija. Gjithsej ishin 37 veta.♦♦

♦ Pasi ka shënuar ndihmën nga Zoti, tani shënon ndihmën njerëzore që kishte Davidi.

♦♦ Me vdekjen e disa anëtarëve, numri u shtua, kështu që shifra 37 shënon numrin e përgjithshëm (shtatë ushtarë u shtuan për të kompensuar humbjet).

Davidi shkel të drejtat e Perëndisë

(I Kr. 21,1-27)

24Zoti u zemërua ♦ edhe një herë me izraelitët. ♦♦ Për këtë bëri që Davidi të bënte diçka që duhej t'u bënte dëm izraelitëve. Ai dha urdhër: «Bëj një regjistrim prej burrave të Izraelit dhe Judës!»

²Atëherë mbreti i tha komandantit të ushtrisë së tij, Joavit, që po e vizitonte: «Përshko të gjitha fiset e Izraelit nga Dani deri në Beershevë dhe jep urdhër që të regjistrohen burrat e aftë për shërbim ushtarak. Dua të di sa janë.»

³Joavi iu përgjigj: «O zoti dhe mbreti im! Do të dëshiroja me gjithë zemër që Zoti, Perëndia jote, të bëjë të shtohet ushtria e Izraelit edhe njëqindfishin e asaj që është tani. E përjetofsh këtë! Por përse do ta bësh një gjë të tillë?»

⁴Por mbreti nuk donte të ndërronte mendje megjithë ndërhyrjen e Joavit dhe oficerëve më të lartë. Kështu filluan regjistrimin e caktuar.

⁵Joavi dhe oficerët kaluan Jordanin dhe e filluan regjistrimin në territorin e fisit të Gadit pranë Aroerit dhe pranë qytetit në luginën e Arnonit. Që andej shkuan drejt Jazerit dhe më tej nëpër krahinën e Gileadit në territorin e hitasve në krahinën e Kadeshit dhe pastaj nëpër Dan-Jaan në krahinën e Sidonit.

⁷⁻⁸Që andej u kthyen drejt jugut në qytetin e fortifikuar Tir, përfshirë edhe qytetet e horasve dhe kënanasve dhe në fund mbërritën në qytetin Beersheva në skajin jugor të Judës.

Brenda nëntë muajsh dhe njëzet ditësh e kishin përkrahur mbarë tokën dhe pastaj u kthyen në Jerusalem.

⁹Joavi e njoftoi mbretin për numrin e përgjithshëm të burrave të aftë për shërbim ushtarak; 80.000 në territorin e Izraelit, kurse 50.000 në territorin e Judës.

♦ Marrja e regjistrimit quhej mendjemadhësi, sepse ishte besim te njeriu e jo te Perëndia. S'kishte asnjë rrezik të jashtëm dhe kështu ishte kryengritje.

♦♦ Ndoshta sepse kishin përkrahur kryengritjen kundër Davidit.

Ndëshkimi bien mbi popullin

¹⁰Por tani Davidin e brente ndërgjegjja, sepse kishte bërë regjistrimin e burrave të Izraelit. Iu lut: «O Zot, kam bërë gabim të madh. Ma fal fajin tim! Kam vepruar pa menduar mirë.»

¹¹⁻¹³Mëngjesin tjetër, sapo u ngrit Davidi, Zoti i tha profetit Gad, këshilltarit të Davidit: «Shko te Davidi me lajmin, me të cilin të kam ngarkuar!»

Profeti shkoi te mbreti dhe i tha: «Zoti më dërgon tek ti. Të jep zgjedhjen ndërmjet tri fatkeqësive. Cilën dëshiron? Që të bjerë në vendin tënd një zi buke trevjetore, ose që të detyrohesh të ikësh prej armiqve tuaj për tre muaj ose që në vendin tënd të bëjë kërdinë një murtajë triditore? Mendohu mirë dhe më thuaj cilën përgjigje duhet t'ia jap Zotit.»

¹⁴Davidi i tha Gadit: «Qëndroj para një zgjedhjeje të tmerrshme! Por në qoftë se duhet të jetë kështu, më mirë të bie në duart e Zotit, sepse ai është plot mëshirë; por jo në duart e njerëzve!»

¹⁵Zoti bëri që të shpërthente murtaja ndër izraelitët. Ajo bënte kërdinë që nga mëngjesi deri në momentin që Zoti e kishte caktuar dhe në mbarë vendin midis Danit dhe Beershevës ranë viktimë 7.000 veta.

¹⁶Por kur engjëlli i vdekjes donte ta kryente veprimin e tij të tmerrshëm edhe në Jerusalem, Zotit i erdhi keq dhe i tha engjëllit që zbatonte urdhrin e tij të shkatërrimit: «Ndal, mjafton! Mos godit më!»

Engjëlli i Zotit qëndronte në lëmën e jevasasit Arauna.¹⁷Kur Davidi pa se si engjëlli i Zotit i godiste njerëzit me murtajë, i tha Zotit: «Por jam unë fajtori! Unë, mbreti, kam gabuar; populli im nuk ka bërë asgjë të keqe. Prandaj më ndëshko mua dhe familjen time!»

Davidi kushton fljirim në vendin e tempullit të mëvonshëm

¹⁸Po atë ditë profeti Gad erdhi te Davidi dhe i tha: «Hip në lëmin e jevasasit Arauna, dhe atje ndërto një tempull për nder të Zotit!»¹⁹Davidi e zbatoi urdhrin e Zotit që ia kishte transmetuar profeti.

²⁰Kur Arauna e pa se si po afrohej mbreti bashkë me përcjellësit e tij, i doli përpara dhe ra përmbys.²¹«O

zoti dhe mbreti im, – i tha, – ç'të sollë sot këtu?» Davidi iu përgjigj: «Dua të blej një lëmë për të ndërtuar një tempull për nder të Zotit, që të pushojë murtaja.»♦

²²«Gjithçka të takon, o zoti dhe mbreti im – tha Arauna. – Qetë e mi këtu mund t'i marrësh për flijim përkushtimi, kurse drurin e zgjedhës dhe të slitës për shirjen e grurit dhe për zjarrin. ²³Të dhuroj gjithçka, o mbreti im!» Dhe shtoi: «Pranoftë me qejf Zoti flijimin tënd!»

²⁴Por mbreti iu përgjigj: «Jo, dua të ta blej lëmin; nuk do t'i kushtoj Zotit, Perëndisë tim, një flijim që ma ka dhuruar një tjetër.»

Kështu, Davidi e bleu lëmin si dhe qetë për 50 monedha argjendi. ²⁵Atje ndërtoi një altar për nder të Zotit dhe mbi të e kushtoi flijimin e përkushtimit dhe flijimin e miqësisë. Zoti e dëgjoi lutjen që mbreti i bëri për vendin e tij dhe i dha fund murtajës.

♦ Vendoset parimi: flijimi mund të largojë zemërimin e Zotit.